DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 30 lipca 1957 r. Nr 3 Poz. 16 — 25

TREŚĆ:

Zarządzenia Ministra

Poz. 16 — nr 43 z 7.VI.57 r. w sprawie ustanowienia dozoru nad dźwignicami w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Poz. 17 — nr 49 z 19.VI.57 r. w sprawie wynagradzania pracowników umysłowych.

Poz. 18 — nr 56 z 25.VI.57 r. w sprawie zasad wynagradzania, etatów i funduszu płac dla straży przeciwpożarowej, straży uzbrojonej i nieuzbrojonej.

Poz. 19 — nr 102 z 12.VII.57 r. w sprawie nagradzania za uruchomienie nowych produkcji, doskonalenie techniki i wprowadzenie osiągnięć nauki i techniki do przemysłu materiałów budowlanych.

Poz. 20 — nr 106 z 23.VII.57 r. w sprawie funduszu nagród za postęp techniczny oraz trybu przyznawania nagród.

Zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Ministra Gospodarki Komunalnej

Poz. 21 — z 26.VII.57 r. w sprawie stosowania rur azbestocementowych do budowy sieci wodociągowych.

Okólniki Ministra

Poz. 22 — nr 10 z 12.VII.57 r. w sprawie stosowania normy PN-56/B-03260 „Konstrukcje żelbetowe. Obliczenia statyczne i projektowanie".

Poz. 23. — nr 11 z 15.VII.57 r. w sprawie trybu wnoszenia rewizji nadzwyczajnych od orzeczeń arbitrażowych.

Poz. 24 — nr 12 z 18.VII.57 r. w sprawie bezpieczeństwa pracy w zakładach górniczych.

Poz. 25 — nr 13 z 18.VII.57 r. w sprawie kierowania do pracy absolwentów zasadniczych szkół zawodowych.

Komunikat

16.

ZARZĄDZENIE nr 43 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 7 czerwca 1957 r.

w sprawie ustanowienia dozoru nad dźwignicami w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

(Znak: DME-III D/1-57)

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 22 marca 1957 r. o zmianach w organizacji i zakresie działania naczelnych organów administracji państwowej w niektórych gałęziach przemysłu budownictwa i komunikacji (Dz. U. nr 17, poz. 86) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się urzędowy, resortowy dozór nad dźwignicami używanymi przez jednostki resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Dozorem objęte są dźwignice ruchome i przewoźne nie podlegające dozorowi Urzędu Dozoru Technicznego, określone w załączniku nr 1 do zarządzenia, używane przez jednostki resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych jako urządzenia transportu pionowego i poziomego, instalowane na placach budów i w wytwórniach poligonowych na okres wykonawstwa robót budowlanych i budowlano-montażowych.

§ 2. Dozór jest sprawowany przez Biuro Dozoru Dźwignic, zwane dalej Biurem, wchodzące w skład Biura Konstrukcyjno-Technologicznego Remontu Maszyn Budowlanych w Warszawie. Biuro pobierać będzie opłaty, w wysokości określonej w załączniku nr 4 do zarządzenia.

§ 3. 1. Departament Mechaniczno-Energetyczny sprawuje nadzór nad całokształtem spraw, związanych z dozorem technicznym dźwignic, a w szczególności:

1) opracowuje przepisy o dozorze i eksploatacji dźwignic,
2) sprawuje kontrolę nad działalnością Biura Dozoru Dźwignic,
3) rozstrzyga spory wynikające między użytkownikami urządzeń dźwignicowych a Biurem Dozoru Dźwignic w związku ze sprawowaniem dozoru przez Biuro.

2. Do zakresu działania Biura należy:

1) rejestracja dźwignic,
2) przeprowadzenie odbiorów technicznych, przeglądów okresowych i doraźnych,
3) wydawanie poświadczeń stwierdzających, że dźwignice odpowiadają warunkom technicznym i mogą być użytkowane,
4) wydawanie zakazów użytkowania dźwignic nie odpowiadających wymaganiom warunków technicznych.

3. Szczegółowy zakres obowiązków, uprawnień oraz trybu działania Biura określa instrukcja, stanowiąca załącznik nr 2 do zarządzenia.

4. Ustanowienie dozoru sprawowanego przez Biuro nie zmienia zakresu obowiązków i odpowiedzialności organów służby Głównego Mechanika i innych służb w resorcie odpowiedzialnych za stan techniczny dźwignic, ich prawidłową eksploatację i bezpieczeństwo pracy.

5. Zasady wynagrodzenia pracowników zatrudnionych w Biurze Dozoru Dźwignic opracuje Departament Zatrudnienia i Płac na wniosek Centralnego Zarządu Remontu Maszyn Budowlanych na zasadach płac obowiązujących w Biurze Konstrukcyjno-Technologicznym Remontu Maszyn Budowlanych.

§ 4. 1. Zobowiązuje się użytkowników dźwignic (przedsiębiorstwa) do przygotowania dokumentacji potrzebnej do zgłoszenia posiadanych urządzeń do rejestracji, z dostarczeniem niezbędnej dokumentacji w następujących terminach:

1) żuraw wieżowy typ 1502 — 30 tm., żuraw wieżowy typ 1051 — 45 tm., żuraw wieżowy produkcji Kłodzkich Zakładów — 6 tm. — do dnia 30 sierpnia 1957 r.;
2) żuraw kołowy typ „Październik" — 2 t., żuraw samochodowy „Star" — do dnia 30 września 1957 r.;
3) pozostałe żurawie wymienione w załączniku nr 1, poz. 1 i 2 — do dnia 31 grudnia 1957 r.;
4) inne urządzenia wymienione w załączniku nr 1 — do dnia 30 czerwca 1958 r.

2. Zakres dokumentacji wymaganej do dokonania rejestracji oraz odbioru technicznego oznaczony jest w załączniku nr 3 do zarządzenia.

3. Koszty związane z przygotowaniem dokumentacji pokrywa użytkownik.

Przy opracowywaniu dokumentacji urządzeń wyprodukowanych po dniu 1 stycznia 1955 r. należy, jeżeli to jest możliwe, wykorzystać dokumentacje techniczno-ruchowe, sporządzone i dostarczone przez producentów zgodnie z uchwałą nr 757 Prezydium Rządu z dnia 30 października 1954 r. w sprawie sporządzania i dostarczania dokumentacji techniczno-ruchowej dla maszyn, urządzeń, sprzętu i aparatury technicznej (Mon. Pol. nr 115, poz. 1644).

§ 5. Zabrania się eksploatacji podlegających dozorowi dźwignic nie posiadających zezwoleń na eksploatację, po upływie 6 miesięcy od dat określonych w § 4 ust. 1.

§ 6. Upoważnia się Dyrektora Departamentu Mechaniczno-Energetycznego do aktualizowania wykazu dźwignic podlegających dozorowi i ustalania terminów przejęcia innych dźwignic pod dozór.

§ 7. Zobowiązuje się Dyrektora Centralnego Zarządu Remontu Maszyn Budowlanych do powołania do dnia 1 lipca 1957 r. w nadzorowanym Biurze Konstrukcyjno-Technologicznym Remontu Maszyn Budowlanych odpowiednich komórek organizacyjnych do pełnienia czynności Biura Dozoru Dźwignic określonych w § 3 ust. 2.

§ 8. Dyrektor Centralnego Zarządu Zaopatrzenia spowoduje, by liny do dźwignic dostarczane przez wytwórnie były zaopatrzone w atesty techniczne.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1957 r.

M I N I S T E R

z upoważnienia

F. Topolski

Dyrektor Generalny

Załącznik nr 1 do zarządzenia nr 43
Ministra Budownictwa i Przemysłu
Materiałów Budowlanych
z dnia 7 czerwca 1957 r.

WYKAZ DŹWIGNIC

podlegających resortowemu dozorowi technicznemu w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

1) żurawie przesuwne:
   a) wieżowe,
   b) bramowe,
   c) masztowe;
2) żurawie samojezdne:
   a) kołowe,
   b) gąsienicowe (w tym koparki pracujące jako żurawie),
   c) samochodowe;
3) suwnice:
   a) mostowe,
   b) bramowe;
4) żurawie stałe:
   a) masztowe,
   b) maszty montażowe;
5) dźwignice linomostowe;
6) inne mechaniczne urządzenia dźwignicowe o udźwigu ponad 1 t., których szczegółowy wykaz zostanie ustalony oddzielnie.

Załącznik nr 2 do zarządzenia nr 43
Ministra Budownictwa i Przemysłu
Materiałów Budowlanych
z dnia 7 czerwca 1957 r.

INSTRUKCJA

w sprawie zakresu obowiązków, uprawnień oraz trybu działania dozoru technicznego dźwignic w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

I. Postanowienia ogólne

§ 1. Celem instrukcji jest ramowe ustalenie zakresu uprawnień, obowiązków oraz trybu działania resortowej służby dozoru technicznego dźwignic, określonych w załączniku nr 1 do zarządzenia.

§ 2. Dozór dźwignic, określonych w załączniku nr 1 do zarządzenia, polega na sprawowaniu kontroli nad stanem technicznym, bezpieczeństwem pracy oraz obsługą i konserwacją dźwignic w budownictwie.

II. Czynności Departamentu Mechaniczno-Energetycznego i Biura Dozoru Dźwignic w zakresie dozoru technicznego dźwignic

§ 3. Departament Mechaniczno-Energetyczny kieruje całokształtem spraw, związanych z dozorem technicznym dźwignic, a w szczególności:

a) opracowuje przepisy o dozorze i eksploatacji dźwignic,
b) sprawuje kontrolę nad działalnością Biura Dozoru Dźwignic,

c) wydaje decyzje w sprawach spornych wynikłych między użytkownikami dźwignic a Biurem Dozoru Dźwignic w związku ze sprawowaniem dozoru przez Biuro, z wyjątkiem sporów majątkowych, rozpatrywanych przez Resortową Komisję Arbitrażową.

§ 4. 1. Biuro Dozoru Dźwignic prowadzi działalność operatywną w zakresie dozoru dźwignic, a mianowicie:

a) rejestruje dźwignice podlegające dozorowi resortowemu,

b) przeprowadza odbiory techniczne dźwignic zgłoszonych pod dozór,

c) przeprowadza przeglądy okresowe i nadzwyczajne,

d) wydaje poświadczenia stwierdzające, że dźwignice odpowiadają warunkom technicznym i bezpieczeństwa i mogą być użytkowane,

e) wydaje decyzje w sprawie zakresu użytkowania dźwignic nie odpowiadających warunkom technicznym.

2. Biuro przedstawia Departamentowi Mechaniczno-Energetycznemu projekty przepisów o dozorze i eksploatacji dźwignic.

3. Biuro prowadzi swoją działalność za pośrednictwem inspektorów Dozoru będących pracownikami Biura, zwanych dalej inspektorami.

4. W celu należytego przystosowania swej działalności do warunków technicznych i organizacyjnych budownictwa, Biuro ma prawo tworzyć ekspozytury terenowe.

III. Tryb sprawowania dozoru

A. Ustanowienie i eksploatacja dźwignic

§ 5. Budowa i ustawienie dźwignic w miejscu ich pracy nie wymaga uprzedniego zezwolenia Departamentu Mechaniczno-Energetycznego, natomiast dopuszczenie ich do eksploatacji może mieć miejsce tylko po dokonanym odbiorze technicznym i otrzymaniu zezwolenia na eksploatację wydanego przez Biuro Dozoru Dźwignic.

§ 6. W okresie przejściowym do końca 1957 r. dopuszcza się eksploatację dźwignic bez zezwolenia Biura Dozoru Dźwignic w okresie do 6 miesięcy od końcowych terminów rejestracji dla danego typu dźwignic określonych w § 3 zarządzenia.

Nie dotyczy do tych dźwignic, w stosunku do których Biuro Dozoru Dźwignic dokonało odbiorów technicznych i wydało zakaz użytkowania ze względu na ich stan.

§ 7. Przebudowa dźwignicy objętej dozorem Biura Dozoru Dźwignic, tzn. wprowadzenie zmian w jej budowie (konstrukcji), mechanizmach do podnoszenia (mających na celu zmianę charakterystyki, zwiększenie udźwigu, wysięgu itp.) wymaga uprzedniego uzgodnienia z Biurem.

B. Rejestracja dźwignic

§ 8. W celu uzyskania zezwolenia na użytkowanie dźwignicy, użytkownik powinien złożyć w Biurze Dozoru Dźwignic wniosek o przyjęcie pod dozór.

Wzór wniosku oraz zakres dokumentacji, którą należy dołączyć do wniosku, określa załącznik nr 3 do zarządzenia.

§ 9. Odpowiedź na zgłoszenie zarejestrowania dźwignicy należy zakomunikować użytkownikowi w terminie do 10 dni od dnia otrzymania zgłoszenia przez Biuro Dozoru Dźwignic, a w okresie przejściowym do końca 1957 r. w terminie do 1 miesiąca. Potwierdzenie zgłoszenia jest równoznaczne z zezwoleniem na eksploatację.

Zezwolenie na eksploatację dźwignicy przyjętej pod dozór zostaje wydane na podstawie pozytywnego wyniku odbioru technicznego dokonane przez Biuro Dozoru Dźwignic.

§ 10. Rysunki i inne dowody w jednym egzemplarzu zszywa się i dołącza do książki dźwignicy przyjętej pod dozór. Po zarejestrowaniu, książkę z dokumentacją zwraca się użytkownikowi, drugi egzemplarz pozostaje w Biurze Dozoru Dźwignic.

C. Odbiór techniczny dźwignic

§ 11. Odbiór techniczny dźwignicy ma na celu stwierdzenie, że dźwignica jest zbudowana i wyposażona zgodnie z zatwierdzoną dokumentacją i przepisami oraz z przedstawionymi do rejestracji dowodami.

§ 12. Badania techniczne dźwignicy przy odbiorze technicznym obejmują:

a) sprawdzanie zgodności wyposażenia z dokumentami rejestracyjnymi,

b) przegląd konstrukcji mechanizmów i instalacji — jednak bez wewnętrznej kontroli zamkniętych i niedostępnych mechanizmów (bez demontażu), dla których powinny być przedłożone zaświadczenia DKT — wytwórcy lub protokół ze sprawdzenia przez użytkownika,

c) przegląd podtorza,

d) próby obciążenia, statyczną i dynamiczną.

§ 13. Przy odbiorze technicznym powinien być obecny przedstawiciel użytkownika odpowiedzialny za nadzór nad dźwignicami, konserwator oraz maszynista dźwigowy.

§ 14. Odbiory techniczne dźwignic samojezdnych, które bez demontażu dostarczone są na miejsce pracy, mogą być dokonywane na terenie wytwórni.

D. Zezwolenie na eksploatację

§ 15. Zezwolenie na eksploatację wydaje się na podstawie pozytywnego wyniku odbioru technicznego oraz stwierdzenia, że obsługa i konserwacja dźwignicy są dokonywane przez odpowiednio przygotowany do tego personel.

§ 16. Zezwolenie na eksploatację wydaje się na ściśle określony czas — do terminu najbliższego przeglądu okresowego. Zezwolenie traci moc w przypadku dokonania w międzyczasie remontu kapitalnego, przebudowy lub przeniesienia i zmontowania dźwignicy na innym miejscu. Przedłużenie zezwolenia następuje na podstawie pozytywnego wyniku kolejnego przeglądu okresowego lub nadzwyczajnego.

§ 17. Jeżeli badania techniczne dźwignicy wykażą, że jej stan zagraża bezpieczeństwu pracy (zużycie lin lub łańcuchów, niedziałanie lub uszkodzenie hamulców przy mechanizmach, niedziałanie urządzeń sygnalizacyjnych, pęknięcie spoin, osłabienie lub brak nitów w zasadniczych połączeniach konstrukcji itp.), pracę dźwignicy należy natychmiast wstrzymać. Przyczyny zakazu pracy powinny być podane w książce dźwignicy.

§ 18. Jeżeli przy badaniu technicznym dźwignicy zostaną stwierdzone usterki, obniżające jej wytrzymałość, może ona być dopuszczana do pracy przy zmniejszonym udźwigu lub przy skróconym terminie przeglądu okresowego, albo przy jednoczesnym zachowaniu obydwóch warunków. Powody zmniejszenia udźwigu i skrócenia terminu powinny być wpisane do książki dźwignicy.

§ 19. Jeżeli przy badaniu technicznym zostaną stwierdzone usterki, z którymi jednak możliwa jest przez pewien czas praca dźwignicy, inspektor dozoru wyznacza termin usunięcia tych usterek, zlecając w niezbędnych przypadkach powtórne badanie techniczne.

§ 20. Przeglądy okresowe powinny być wykonywane **nie rzadziej jak w terminach dwunastomiesięcznych.** W miarę możliwości należy dostosować terminy przeglądów do terminów planowanych remontów planowo zapobiegawczych zgodnie z Instrukcją IOMB nr 380. W poszczególnych przypadkach jeżeli ze względów produkcyjnych dźwignica nie może być zatrzymana do badania technicznego w określonym terminie, termin może być sprolongowany przez Biuro Dozoru Dźwignic, jednak nie dłużej niż o 2 miesiące, jeżeli stan techniczny dźwignicy na to pozwala.

§ 21. Podczas okresowego badania technicznego, poza oględzinami elementów dźwignicy, mając na uwadze stopień zużycia poszczególnych części mechanizmów, lin nośnych, łańcuchów itp., poddaje się ją próbnemu obciążeniu, mającemu na celu sprawdzenie wytrzymałości całej dźwignicy jak i poszczególnych elementów (badania statyczne i dynamiczne).

E. Przeglądy nadzwyczajne.

§ 22. Przegląd nadzwyczajny (przed terminowy) jest dokonywany po kapitalnym remoncie, przebudowie, przeniesieniu i zmontowaniu dźwignicy na nowym miejscu, obejmuje badanie dźwignicy z próbami obciążenia statyczną i dynamiczną.

Przegląd nadzwyczajny Biuro Dozoru Dźwignic dokonuje na wniosek użytkownika w uzgodnionym terminie.

Biuro Dozoru Dźwignic obowiązane jest dokonać odbioru technicznego w terminie do 10 dni (w okresie przejściowym do końca 1957 r. — w terminie 1 miesiąca) od daty proponowanej przez użytkownika.

§ 23. Przegląd może być dokonany również z inicjatywy Biura Dozoru Dźwignic w przypadku uzyskania wiadomości o złym stanie urządzenia, uzasadniającym potrzebę dokonania przeglądu.

IV. Obowiązki i uprawnienia użytkownika dźwignicy objętej dozorem.

§ 24. Użytkownik obowiązany jest wyznaczyć imiennie własnego pracownika, posiadającego odpowiednie kwalifikacje i praktyczne doświadczenie, obarczając go odpowiedzialnością za:

1) sprawny stan dźwignicy,

2) właściwą konserwację i bezpieczeństwo pracy, zgodnie z instrukcjami obsługi i przepisami BHP,

3) terminowe i należyte dokonywanie przeglądów i odbiorów pomocniczych urządzeń w okresach między przeglądami przez Inspektorów Biura Dozoru Dźwignic, jak okresowe przeglądy lin i łańcuchów nośnych, częściowo badania techniczne po zmianie lin i łańcuchów nośnych, remoncie i przebudowie torów, po wymianie silników itp.

§ 25. Do obsługi dźwignic mogą być dopuszczani tylko maszyniści dźwigowi, posiadający uprawnienia.

§ 26. Konserwacja i naprawy bieżące dźwignic mogą być powierzone tylko obsłudze lub odpowiednio wykwalifikowanym ślusarzom i monterom.

§ 27. Maszyniści obsługujący dźwignice powinni być zaopatrzeni w odpowiednie instrukcje, zatwierdzone przez instancje nadrzędne użytkownika, uwzględniające warunki pracy dźwignicy. Znajomość przepisów powinna być sprawdzona przez przeprowadzenie egzaminu zgodnie z zarządzeniem nr 146 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 17 grudnia 1955 r. w sprawie kwalifikacji i szkolenia maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych (Mon. Pol. z 1956 nr 12, poz. 148).

§ 28. Na każdej dźwignicy powinien być wyraźnie oznaczony udźwig oraz numer, pod którym dźwignica została zarejestrowana w Biurze Dozoru Dźwignic.

Ponadto na każdej dźwignicy powinny być oznaczone w sposób widoczny: data ostatniego badania, numer fabryczny i rok budowy. Oznaczenia nominalnego udźwigu i numery powinny być podane w formie możliwie dużych napisów.

§ 29. Poza wymienionymi w poprzednich paragrafach użytkownika dźwignicy objętej dozorem obciążają następujące obowiązki:

1) użytkownik dźwignicy jest obowiązany prowadzić bieżąco dziennik pracy urządzenia oraz sumować ilości przepracowanych przez urządzenie godzin 2 razy w ciągu roku, a mianowicie dnia 30 czerwca i 31 grudnia z tym, że suma podana na dzień 31 grudnia powinna obejmować łączną ilość godzin przepracowanych przez dźwignicę w ciągu całego roku;

2) użytkownik dźwignicy objętej dozorem jest obowiązany przygotować odpowiednie urządzenie do przeprowadzenia przez inspektora przeglądu, a przede wszystkim zdjąć wszelkie wzierniki i osłony oraz przygotować odważone ciężary dla umożliwienia przeprowadzenia prób pracy urządzenia pod obciążeniem nominalnym i pod przeciążeniem; o dacie przeprowadzenia przeglądu i prób okresowych użytkownik dźwignicy powinien być powiadomiony przez inspektora co najmniej na 5 dni wcześniej.

3) na okres przeglądu trwający od 1 do 3 dni, użytkownik dźwignicy powinien ją postawić do wyłącznej dyspozycji inspektora;

4) użytkownik dźwignicy powinien udzielić pomocy inspektorowi w przeprowadzeniu przeglądu przez postawienie do dyspozycji inspektora odpowiedniej ilości (w miarę potrzeby) ludzi, sprzętu i narzędzi;

5) dla ułatwienia dojścia do miejsc trudno dostępnych dźwignicy, użytkownik powinien na żądanie inspektora zbudować rusztowanie prowizoryczne dostatecznie bezpieczne; w każdym przypadku użytkownik powinien dostarczyć do użytku inspektora i ludzi z nim współpracujących odpowiednią ilość pasów i lin ochronnych.

§ 30. Jeżeli przedstawiciel Biura Dozoru Dźwignic nie przybędzie w uzgodnionym terminie w celu przeprowadze-

nia przeglądu okresowego lub nadzwyczajnego, przeglądu może dokonać użytkownik na własną odpowiedzialność.

Wyniki tego przeglądu powinny być zapisane w książce dźwignicy, a kopia zapisu zaopatrzona w podpisy osób przeprowadzających przegląd, powinna być przesłana do Biura Dozoru Dźwignic.

Jeżeli wyniki przeglądu dokonanego przez użytkownika są zadowalające, dźwignica może być użyta do pracy.

Dźwignica dopuszczona do eksploatacji przez użytkownika traci prawo do pracy po 2 miesiącach licząc od dnia dopuszczenia jej do pracy, jeżeli nie zostaną w tym okresie dokonane: przegląd i dopuszczenie do dalszej pracy przez inspektora Biura Dozoru Dźwignic.

V. Powoływanie, uprawnienia i działalność inspektorów Biura Dozoru Dźwignic.

§ 31. Inspektor Biura Dozoru Dźwignic jest rzecznikiem technicznym, sprawującym nadzór inspekcyjny w zakresie stanu technicznego dźwignic, podlegających dozorowi oraz zgodności ich eksploatacji z przeznaczeniem urządzenia i przepisami bezpieczeństwa pracy.

§ 32. Działalność inspektorów Biura Dozoru Dźwignic w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych jest analogiczna do działalności inspektorów Urzędu Dozoru Technicznego w stosunku do urządzeń jego dozorowi podporządkowanych i nie ogranicza dotychczasowego zakresu obowiązków i odpowiedzialności innych służb w resorcie.

§ 33. 1. Inspektorów powołuje i wydaje uprawnienie Departament Mechaniczno-Energetyczny na wniosek Biura po poddaniu ich komisyjnemu egzaminowi.

2. Skład Komisji ustala Departament Mechaniczno-Energetyczny.

§ 34. Dopuszczone do egzaminu mogą być jedynie osoby odpowiadające następującym warunkom:

1) posiadają wykształcenie techniczne wyższe lub średnie oraz doświadczenie w zakresie urządzeń podlegających dozorowi dźwignic;
2) zdrowi, nie posiadający urazu „lęku przestrzeni" itp., co powinno być potwierdzone przez badania lekarskie;
3) posiadają przeszkolenie i praktykę w zakresie sprawowania nadzoru technicznego.

§ 35. Do inspektora należy:

1) przyjmowanie dźwignic pod dozór,
2) dokonywanie odbiorów technicznych,
3) przeprowadzanie przeglądów okresowych i nadzwyczajnych,
4) wydawanie zezwoleń na eksploatację,
5) kontrola pracy dźwigowych.

§ 36. Decyzje inspektora w zakresie jego działalności obowiązują użytkownika urządzenia z chwilą ich wpisania do książki dźwignicy.

§ 37. Wykonanie decyzji inspektora może wstrzymać na swoją odpowiedzialność główny inżynier przedsiębiorstwa (użytkownika), biorąc odpowiedzialność za wynikające z tego następstwa.

§ 38. W przypadku wstrzymania wykonania decyzji inspektora przez głównego inżyniera przedsiębiorstwa (użytkownika), wstrzymujący decyzję jest zobowiązany powiadomić o tym Biuro, które po zbadaniu sprawy obowiązane jest do wydania w przeciągu 10 dni decyzji anulującej lub podtrzymującej poprzednie zarządzenie inspektora. O decyzji niezgodnej ze stanowiskiem głównego inżyniera, Biuro powiadamia Departament Mechaniczno-Energetyczny, któremu przysługuje prawo ostatecznej decyzji.

§ 39. Wszelkie zalecenia inspektora, dotyczące dźwignicy objętej dozorem, powinny być wpisane czytelnie atramentem do książki dźwignicy, znajdującej się w posiadaniu użytkownika i do duplikatu tej książki będącego u inspektora, przy czym powinny być one podpisane przez inspektora i ostemplowane pieczątką, podającą imię i nazwisko podpisującego.

§ 40. Inspektor uczestniczy w komisjach rozpatrujących projekty dźwignic nowych oraz projekty odbudowy, przebudowy i adaptacji dźwignic podlegających dozorowi.

§ 41. Departament Mechaniczno-Energetyczny jest obowiązany brać udział w komisjach poawaryjnych, dotyczących dźwignic objętych dozorem, delegując na te komisje swego przedstawiciela.

§ 42. Inspektor uczestniczy w komisjach egzaminacyjnych absolwentów kursów dźwigowych.

§ 43. W razie stwierdzenia uchybień w pracy maszynisty dźwigowego inspektor może wystąpić z wnioskiem do użytkownika o zawieszenie maszynisty dźwigowego w czynnościach oraz wystąpić do przewodniczącego komisji, która wydała maszyniście uprawnienia, o ich cofnięcie.

VI. Przepisy końcowe.

§ 44. Instrukcja obowiązuje w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych wszystkich użytkowników urządzeń podlegających Dozorowi.

Załącznik nr 3 do zarządzenia nr 43
Ministra Budownictwa i Przemysłu
Materiałów Budowlanych
z dnia 7 czerwca 1957 r.

ZAKRES DOKUMENTACJI WYMAGANEJ PRZY REJESTRACJI DŹWIGNIC

I. W celu dokonania rejestracji użytkownik powinien złożyć w Biurze Dozoru Dźwignic wniosek o przyjęcie dźwignicy pod dozór — wg wzoru podanego w cz. IV — w 1 egzemplarzu.

II. Do wniosku należy dołączyć następującą dokumentację w **2 egzemplarzach** (z uwzględnieniem p. III).

A) opis dźwignicy wyszczególniający:

1) nazwę i przeznaczenie dźwignicy,
2) nazwę wytwórni, rok budowy i numer fabryczny,
3) przewidywane miejsce pracy dźwignicy,
4) udźwig głównego i pomocniczego mechanizmu podnoszenia łącznie z ciężarem chwytaka, uchwytu elektromagnetycznego i pomocniczych urządzeń zdejmowanych,
5) największą wysokość podnoszenia ciężaru w m,
6) wysięg dźwignicy (np. żurawia) w m,

7) szerokość toru jazdy dźwignicy w m,

8) rozstaw osi kół jezdnych dźwignicy,

9) szerokość toru jazdy wózka,

10) rozstaw osi kół wózka,

11) prędkość ruchów roboczych: mostu, wózka haka w m/min oraz prędkości obrotu obr/min,

12) rodzaj prądu i napięcia sieci oraz dane techniczne silników elektrycznych (wytwórnia, typ, moc, liczba obrotów, dorywczość pracy w procentach),

13) rodzaj sterowania (z kabiny dźwignicowego, ręcznymi łańcuszkami itp.),

14) konstrukcja wyłączników krańcowych,

15) urządzenia sygnalizacyjne,

16) ciężary zasadniczych części dźwignicy (mostu, wózków z mechanizmami podnoszenia i przesuwu, wysięgnika, wieży itp.),

17) w stosunku do mechanizmu podnoszenia: rodzaj przekładni (ślimakowa, zębata itp.), materiał, średnice bębna i krążków, w tym także krążka wyrównawczego,

18) rodzaj hamulców mechanizmów podnoszenia i przesuwu (taśmowy, klockowy, elektromagnetyczny, ręczny, zamknięty, otwarty itp.),

19) zblocze (ilość pasm liny nośnej);

B) ogólny zestawieniowy rysunek dźwignicy w skali nie mniejszej niż 1:100, z podaniem jej zasadniczych wymiarów oraz obrysu,

C) kompletny ideowy i montażowy schemat połączeń elektrycznych przy dźwignicach z napędem elektrycznym oraz opis urządzeń,

D) kinematyczny schemat mechanizmów podnoszenia, przesuwu i obrotu,

E) wypełnioną książkę dźwignicową według wzoru ustalonego przez Departament Mechaniczno-Energetyczny,

F) atesty fabryczne dotyczące lin i łańcuchów,

G) atesty fabryczne dla haków z podaniem udźwigu, materiału i wykonania (obowiązuje dla dźwignic wyprodukowanych po 1.I.1957 r.),

H) zaświadczenia fabryczne (atesty), określające użyte materiały, stwierdzenia odbiorów połączeń spawanych i nitowanych, wyniki przeprowadzonych prób odbiorczych,

I) instrukcję obsługi,

J) instrukcję konserwacji i schemat smarowania,

K) przepisy bezpieczeństwa pracy,

L) wykaz niezbędnego wyposażenia,

M) świadectwo uprawnień obsługi (odpisy).

III. Określona w punkcie, oznaczonym liczbą II dokumentacja obowiązuje w podanym niżej zakresie:

1. Dla dźwignic wyprodukowanych po 1 stycznia 1954 r. dokumentacja obowiązuje w pełnym zakresie.

Obowiązek dostarczenia dla tych maszyn dokumentacji wchodzącej w zakres dokumentacji techniczno-ruchowej, określonej w § 2 uchwały nr 757 Prezydium Rządu z dnia 30 października 1954 r. w sprawie obowiązku sporządzania i dostarczania dokumentacji techniczno-ruchowej dla maszyn, urządzeń, sprzętu i aparatury technicznej (Mon. Pol. nr 115, poz. 1644) ciąży na wytwórcy.

2. Dla dźwignic starych wiadomego pochodzenia i udźwigu zbudowanych przed rokiem 1954 wymagana jest dokumentacja techniczna z wyłączeniem punktów od „F" — „H", jeżeli dźwignice te nie zostały zmodernizowane. W przypadku zmodernizowania dźwignicy dokumentacja powinna zawierać dodatkowo obliczenie zmienionych elementów.

W celu zaszeregowania dźwignicy do tej grupy użytkownik powinien dostarczyć dokument wydany przez dostawcę albo wykonawcę, określający pochodzenie i udźwig dźwignicy, a w razie niemożności wykonania tego obowiązuje — dodatkowo przeliczenie wytrzymałościowe dźwignicy.

3. Dla dźwignic niewiadomego pochodzenia i udźwigu niezależnie od przypuszczalnego okresu budowy z wyłączeniem punktów „F" — „H" dodatkowo obowiązuje przeliczenie wytrzymałościowe dźwignicy.

4. Obliczeniu wytrzymałościowemu, o którym mowa w punktach 2 i 3, podlegają:

a) zblocze hakowe,

b) liny lub łańcuchy,

c) mechanizm podnoszenia (silnik, sprzęgło, bęben, przekładnia, krążki, wały, osie, hamulce),

d) mechanizm jazdy (wózka, mostu),
silnik
sprzęgło
hamulce
przekładnia
koło biegowe
osie, wałki, sprzęgła, łożyska,

e) rama wózka,

f) konstrukcja stalowa z uwzględnieniem obciążeń dynamicznych, parcia wiatru itp. zgodnie z wytycznymi podanymi w podręczniku „Sprawocznik po kotłonadzoru" wzgl. DIN 120,

g) obliczenie stateczności.
Obliczenia powinny mieć charakter obliczeń sprawdzających w zakresie możliwie uproszczonym, niezbędnym do ustalenia bezpieczeństwa pracy dźwignicy przy założonych parametrach eksploatacyjnych.

5. Jako „książkę dźwignicy, o której mowa w pkt „F" zarządzenia, należy rozumieć „Książkę Sprzętu Budowlanego" do czasu ustalenia przez Departament Mechaniczno-Energetyczny nowego wzoru książki rewizyjnej.

6. Jeżeli dla urządzenia dźwignicowego istnieje dokumentacja zgodnie z powyższymi wymaganiami należy ją uważać za wystarczającą.

Brakujące wymagania należy uzupełnić dodatkowo.

IV. Wzór wniosku:

.... dn. .... 195... r.

....

Nazwa (firma) użytkownika
dźwignicy
dokładny adres

Do
BIURA DOZORU DŹWIGNIC
w Warszawie
ul. Melsztyńska 6/8/10

WNIOSEK
o przyjęcie pod Dozór Techniczny dźwignicy

1. Określenie urządzenia (nazwa, typ, udźwig itp.)
....
....
2. Miejsce zainstalowania ....
3. Zgodnie z zarządzeniem nr............ Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia................ wniosek umotywowany jest następującymi dokumentami, które stanowią załącznik do niniejszego wniosku: (wymienić kolejno załączone dokumenty).
....
....
....
4. Opłaty za dozór będą regulowane z naszego konta po otrzymaniu rachunku..
....

Główny Księgowy Dyrektor

....

Załącznik nr 4 do zarządzenia nr 43
Ministra Budownictwa i Przemysłu
Materiałów Budowlanych
z dnia 7 czerwca 1957 r.

TABELA OPŁAT
za czynności Biura Dozoru Dźwignic

A. Przeglądy okresowe (zwyczajne)
Opłata za każdy przegląd wynosi:

1. Żuraw wieżowy do 10 tm.	— zł.	600.—
2. „ „ 10— 20 tm.	— zł.	720.—
3. „ „ 20— 50 tm.	— zł.	900.—
4. „ „ 50—100 tm.	— zł.	1.050.—
5. „ „ powyżej 100 tm.	— zł.	1.200.—
6. Żuraw samojezdny lub gąsienicowy o udźwigu do 3 t.	— zł.	600.—
„ „ 3—5 t.	— zł.	660.—
„ „ pow. 5 t.	— zł.	720.—

B. Odbiory techniczne i przeglądy nadzwyczajne (poremontowe, po nowym ustawieniu itp.).
Opłaty wg p. A — zwiększone o 50%.

C. Za wystawienie książki dźwignicy (rejestracja) zł. 120.—.

D. Jeżeli z winy użytkownika przegląd okresowy, nadzwyczajny lub odbiór przedłużył się ponad przeciętne normy przewidziane dla danych czynności wystawiana jest faktura za zużyty czas wg stawki 30 zł/godz.

E. Za wszystkie prace wykonywane w niedzielę i święta obowiązują stawki podwyższone o 100%.

F. Za prace, dla których nie jest przewidziana opłata jednostkowa, obowiązuje opłata za zużyty czas wg stawki 30 zł/godz.

G. Poza opłatami za samą pracę użytkownik pokrywa koszty przejazdowe inspektora. Opłaty te obejmują koszty podróży.

H. Użytkownicy urządzeń dźwigniowych objętych dozorem zobowiązani są dostarczyć delegatowi Biura środki lokomocji na trasie między miejscem zainstalowania dźwignicy a najbliższym punktem komunikacji publicznej oraz zapewnić w razie potrzeby nocleg.

Niniejszy cennik opłat będzie uzupełniany stawkami dla poszczególnych typów urządzeń w miarę obejmowania ich dozorem.

17.

ZARZĄDZENIE nr 49 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 19 czerwca 1957 r.

w sprawie wynagradzania pracowników umysłowych.

(Znak: ZP/3/57)

Na podstawie przepisów uchwały nr 165 Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 1957 r. w sprawie wynagradzania pracowników umysłowych, zatrudnionych w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych oraz w związku z wejściem w życie protokołu dodatkowego z dnia 19 czerwca 1957 r. do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników umysłowych — po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W następujących przedsiębiorstwach należy stosować tabelę nr 1 zawartą w załączniku nr 1 do protokołu dodatkowego wymienionego na wstępie przy określaniu wynagrodzeń podstawowych pracowników umysłowych:

a) w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych budownictwa ogólnego o planowanej produkcji w skali rocznej w wysokości 80 milionów złotych i więcej;

b) w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych budownictwa specjalnego o planowanej produkcji w skali rocznej w wysokości 45 milionów złotych i więcej;

c) w przedsiębiorstwach: remontowo-budowlanych, robót drogowych i budownictwa wiejskiego o planowanej produkcji w skali rocznej w wysokości 30 milionów złotych i więcej.

2. W przedsiębiorstwach budowlano-montażowych o planowanej produkcji w skali rocznej w wysokości mniejszej, niż określa to ust. 1, stosować należy przy określeniu wysokości wynagrodzeń podstawowych pracowników umysłowych tabelę nr 2, zawartą w załączniku nr 1 do protokołu dodatkowego wymienionego na wstępie.

3. W przedsiębiorstwach budowlano-montażowych posiadających plan produkcji, niższy od ustalonego w ust. 1, można stosować tabelę nr 1 przy określeniu wysokości wy-

nagrodzenia poszczególnych pracowników umysłowych, zawartą w załączniku nr 1 do protokołu dodatkowego wymienionego na wstępie tylko w wyjątkowych przypadkach za zgodą nadzorującego przedsiębiorstwo centralnego zarządu (zarządu).

4. W stosunku do pracowników umysłowych, zatrudnionych na budowach, wykonywanych przez przedsiębiorstwa budownictwa terenowego na terenach uznanych za odłogowe lub gospodarczo zaniedbane stosuje się tabelę wynagrodzeń podstawowych nr 1 niezależnie od postanowień ust. 1—3 i § 2.

§ 2. Tabela wprowadzona do stosowania zgodnie z § 1 jest podstawą do określania wysokości wynagrodzeń podstawowych wszystkich pracowników umysłowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwie. W przedsiębiorstwie stosowana może być tylko jedna tabela.

§ 3. 1. O wprowadzeniu do stosowania tabeli nr 1 do określenia wynagrodzeń podstawowych dla pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych, transportowych i obrotu towarowego, w których obowiązuje protokół dodatkowy wymieniony na wstępie, decyduje centralny zarząd (zarząd) nadzorujący przedsiębiorstwo w uzgodnieniu z zarządem okręgowym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

2. Przy podejmowaniu decyzji, o których mowa w ust. 1, należy kierować się zasadą, aby tabelę nr 1 stosowano w roku 1957 jedynie w tych przedsiębiorstwach, które według dotychczas obowiązujących przepisów były zaliczone do I kategorii płac.

§ 4. Dyrektorzy przedsiębiorstw ustalą tryb zlecania i kontroli pracy w godzinach nadliczbowych, niedziele i święta oraz na drugiej i trzeciej zmianie tak, aby wypłaty dodatkowych kwot na ten cel nie spowodowały przekroczenia planowanego osobowego funduszu płac pracowników umysłowych.

Zakazuje się zlecania pracy w godzinach nadliczbowych bez pisemnego polecenia dyrektora przedsiębiorstwa lub osoby przez niego upoważnionej.

§ 5. Dyrektorzy przedsiębiorstw obowiązani są do przedkładania oddziałom banku finansującego planów funduszu płac pracowników umysłowych, z wyodrębnieniem funduszu premiowego.

§ 6. Departament Planowania Budownictwa i Departament Planowania Materiałów Budowlanych dokona niezbędnej analizy funduszu płac pracowników umysłowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach, w których stosowane są przepisy zarządzenia oraz odpowiednio zwiększy osobowy fundusz płac dla tych pracowników w terminie do dnia 30 czerwca 1957 r.

§ 7. 1. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 lipca 1957 r. z wyjątkiem przepisu § 6, który wchodzi w życie z dniem 19 czerwca 1957 r.

2. Tracą moc:

1) zarządzenie nr 145 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 9 października 1951 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w zakładach produkcji pomocniczej i jednostkach usługowych podległych Ministrowi Budownictwa Przemysłowego (Biul. MBPrzem. nr 4, poz. 27);

2) zarządzenie nr 179 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 21 lipca 1952 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych zatrudnionych pod ziemią w Zjednoczeniu Budownictwa Przemysłowego Metrobudowa Zarząd Budownictwa Podziemnego;

3) zarządzenie nr 204 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 19 września 1952 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w składnicach podległych Centralnemu Zarządowi Zaopatrzenia (Biul. MBPrzem. nr 12, poz. 84);

4) zarządzenie nr 23 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 3 marca 1954 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Przemysłowego, Zakładach Remontu Sprzętu Budownictwa Przemysłowego i Zakładach Produkcyjnych Części Zamiennych i Sprzętu Budownictwa Przemysłowego (Biul. MBPrzem. nr 7, poz. 40);

5) zarządzenie nr 90 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 25 lipca 1954 r. w sprawie zasad premiowania pracowników inżynieryjno-technicznych bezpieczeństwa i higieny pracy (Biul. MBPrzem. nr 17, poz. 102);

6) zarządzenie nr 51 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 25 maja 1955 r. w sprawie zmiany zasad premiowania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w wykonawstwie budowlano-montażowym (Biul. MBPrzem. nr 15, poz. 93);

7) zarządzenie nr 132 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 21 grudnia 1955 r. w sprawie wynagradzania pracowników magazynowych;

8) zarządzenie nr 39 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 maja 1956 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów uchwały nr 187 Prezydium Rządu z dnia 11 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w budownictwie w przedsiębiorstwach produkcji pomocniczej i usługowych podległych Ministrowi Budownictwa Przemysłowego (Biul. MBPrzem. nr 9, poz. 59);

9) zarządzenie nr 100 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4 czerwca 1955 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w jednostkach wykonawstwa budowlano-montażowego (Dz. Urz. MBMiO nr 11, poz. 82);

10) zarządzenie nr 141 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 13 sierpnia 1955 r. w sprawie zmiany regulaminu premiowania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjnych zatrudnionych w administracyjnych jednostkach budowlano-montażowych (Dz. Urz. MBMiO nr 15, poz. 115);

11) zarządzenie nr 216 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 19 grudnia 1955 r. w sprawie wynagradzania pracowników magazynowych (Dz. Urz. MBMiO nr 24, poz. 173);

12) zarządzenie nr 100 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Dz. Urz. MBMiO nr 11, poz. 71);

13) zarządzenie nr 103 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 kwietnia 1956 r. w sprawie zmian w regulaminach premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Dz. Urz. MBMiO nr 11, poz. 73);

14) zarządzenie nr 119 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 19 maja 1956 r. o zmianie zarządzenia nr 100 z dnia 26 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych;

15) zarządzenie nr 127 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 9 czerwca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w Centrali Zaopatrzenia Budownictwa Wojskowego nr 5;

16) zarządzenie nr 128 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 9 czerwca 1956 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w bazach sprzętu i transportu, wchodzących w skład wojewódzkich zjednoczeń budownictwa wiejskiego (Dz. Urz. MBMiO nr 13, poz. 89);

17) zarządzenie nr 131 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 czerwca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach nadzorowanych przez Centralny Zarząd Produkcji Elementów Budowlanych (Dz. Urz. MBMiO nr 15, poz. 107);

18) zarządzenie nr 132 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 czerwca 1956 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach nadzorowanych przez Centralny Zarząd Produkcji Elementów Budowlanych (Dz. Urz. MBMiO nr 15, poz. 108);

19) zarządzenie nr 139 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego i Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego (Dz. Urz. MBMiO nr 16, poz. 110);

20) zarządzenie nr 140 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Produkcji Betonów, nadzorowanych przez Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego Warszawa (Dz. Urz. MBMiO nr 16, poz. 111);

21) zarządzenie nr 141 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli (Dz. Urz. MBMiO nr 16, poz. 112);

22) zarządzenie nr 149 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4 lipca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego — Warszawa (Dz. Urz. MBMiO nr 16, poz. 115);

23) zarządzenie nr 105 Ministra Budownictwa z dnia 4 grudnia 1956 r. w sprawie zmian niektórych zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach resortu Ministra Budownictwa (Dz. Urz. Min. Bud. nr 6, poz. 66);

24) zarządzenie nr 10 Ministra Budownictwa z dnia 16 stycznia 1957 r. w sprawie zmiany zasad premiowania niektórych pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych resortu Ministra Budownictwa (Dz. Urz. Min. Bud. nr 1, poz. 5);

25) zarządzenie nr 11 Ministra Budownictwa z dnia 16 stycznia 1957 r. w sprawie zasad premiowania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach nadzorowanych przez Centralny Zarząd Produkcji Elementów Budowlanych (Dz. Urz. Min. Bud. nr 1, poz. 6);

26) zarządzenie nr 44 Ministra Budownictwa z dnia 8 lutego 1957 r. w sprawie ujednolicenia zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych resortu Ministra Budownictwa (Dz. Urz. Min. Bud. nr 2, poz. 21),

27) okólnik nr 27 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 30 maja 1953 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w bazach sprzętu budownictwa przemysłowego (Biul. MBPrzem. nr 9, poz. 3);

28) okólnik nr 13 Ministra Budownictwa z dnia 22 marca 1957 r. w sprawie premiowania niektórych pracowników za wykonanie miesięcznego planu produkcji w generalnym wykonawstwie;

29) okólnik nr 56 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 24 września 1953 r. w sprawie zasad wynagradzania księgowych rewidentów (Dz. Urz. MBMiO nr 17, poz. 164);

30) okólnik nr 56 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 17 grudnia 1955 r. w sprawie sankcji premiowych w przypadkach względnego przekroczenia miesięcznego planu funduszu płac na budowach i odcinkach budowlano-montażowych (Dz. Urz. MBMiO nr 24, poz. 178);

31) okólnik nr 14 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 marca 1956 r. w sprawie interpretacji zarządzenia nr 192 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 listopada 1955 r. (Dz. Urz. MBMiO nr 7, poz. 52);

32) okólnik nr 22 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie wykonania zarządzenia nr 192 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 listopada 1955 r., dotyczącego wynagrodzenia pracowników finansowo-księgowych (Dz. Urz. MBMiO nr 12, poz. 82);

33) pismo okólne nr 24 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 20 maja 1952 r. w sprawie wykładni przepisów uwagi II, podanej w załączniku nr 23 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie;

34) pismo okólne nr 96 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 28 czerwca 1955 r. w sprawie interpretacji niektórych ustaleń regulaminu premiowania pracowników inżynieryjno-technicznych i administra-

cyjno-biurowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych oraz centralnych zarządach, nadzorujących przedsiębiorstwa budowlano-montażowe oraz instrukcji tymczasowej w sprawie ustalenia podstaw premiowania oraz przyznawania premii stanowiących załącznik 1 i 2 do zarządzenia nr 51 MBPrzem. z dnia 25 maja 1955 r.;

35) pismo okólne nr 108 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 28 sierpnia 1955 r. w sprawie dodatkowych wyjaśnień do stosowania instrukcji o planowaniu miesięcznym oraz instrukcji w sprawie ustalania podstaw premiowania oraz przyznawania premii;

36) pismo okólne nr 119 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 1 października 1955 r. w sprawie stosowania niektórych zasad planowania operatywnego i regulaminów premiowania w wykonawstwie budowlano-montażowym (Biul. MBPrzem. nr 18, poz. 117);

37) pismo okólne nr 123 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 26 października 1955 r. w sprawie ustalenia miesięcznych wysokości premii w jednostkach, w których obowiązuje zasada miesięcznych zaliczek i kwartalnego wyrównania premii;

38) pismo okólne nr 2 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 30 czerwca 1956 r. w sprawie tymczasowego upoważnienia dyrektorów zjednoczeń (przedsiębiorstw) do zatwierdzania wskaźników premiowych pracowników baz transportowych (Biul. MBPrzem. nr 8, poz. 56);

39) pismo okólne nr 57 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 24 maja 1956 r. w sprawie przyznawania premii;

40) pismo okólne nr 108 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 sierpnia 1952 r. w sprawie wykładni przepisu uwagi II, podanej w załączniku nr 23 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie (Dz. Urz. MBMiO nr 17, poz. 201);

41) pismo okólne nr 42 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 kwietnia 1953 r. w sprawie wypłacania premii organizacyjnej;

42) pismo okólne nr 72 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 31 lipca 1954 r. w sprawie dodatków lokalnych dla pracowników inżynieryjno-technicznych służby bezpieczeństwa i higieny pracy.

3. Pracowników objętych przepisami niniejszego zarządzenia nie obowiązują postanowienia:

1) zarządzenia nr 32 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 25 kwietnia 1956 r. w sprawie zmiany zasad wynagradzania pracowników użynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w przeds. bud. montażowych budownictwa przemysłowego (Biul. MBPrzem. nr 7, poz. 45);

2) zarządzenia nr 107 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 5 maja 1956 r. w sprawie zasad premiowania pracowników za oszczędne zużywanie paliw stałych (Dz. Urz. MBMiO nr 12, poz. 76);

3) zarządzenia nr 174 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 16 lipca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych wynagradzanych według Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. lub według Układu Zbiorowego Pracy dla robót drogowych, mostowych i wodnych oraz przy eksploatacji żwiru i kruszywa z dnia 20 czerwca 1949 r. — w resorcie Przemysłu Materiałów Budowlanych;

4) zarządzenia nr 84 Ministra Budownictwa z dnia 21 listopada 1956 r. w sprawie zmiany zasad premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w niektórych przedsiębiorstwach;

5) okólnika nr 38 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 23 czerwca 1956 r. w sprawie premiowania pracowników jednostek inwestycyjnych budownictwa przemysłowego.

4. Tracą moc w zakresie uregulowanym niniejszym zarządzeniem postanowienia:

1) zarządzenia nr 117 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 listopada 1955 r. w sprawie wynagradzania niektórych pracowników finansowo-księgowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zjednoczeniach budownictwa przemysłowego) (Biul. MBPrzem. nr 21, poz. 125);

2) zarządzenia nr 192 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 listopada 1955 r. w sprawie zasad wynagradzania niektórych pracowników finansowo-księgowych (Dz. Urz. MBMiO nr 21, poz. 153);

3) okólnika nr 3 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 15 stycznia 1954 r. w sprawie zasad przyznawania premii bilansowej w budownictwie przemysłowym (Biul. MBPrzem. nr 3, poz. 12).

5. W zakresie spraw, uregulowanych protokołem dodatkowym z dnia 19 czerwca 1957 r. do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1957 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników umysłowych oraz niniejszym zarządzeniem, tracą moc indywidualne decyzje wydane przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia dla poszczególnych przedsiębiorstw.

M I N I S T E R

St. Pietrusiewicz

PROTOKÓŁ DODATKOWY

z dnia 19 czerwca 1957 r.

do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r., dotyczący zasad wynagradzania pracowników umysłowych.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych ustalają następujący protokół dodatkowy do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r.

§ 1. 1. Pracowników umysłowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych oraz w przedsiębiorstwach wyszczególnionych w załączniku nr 5 do niniejszego protokołu, w których stosowany jest Układ Zbiorowy Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. lub Układ Zbiorowy Pracy dla robót drogowych, mostowych i wodnych oraz przy eksploatacji żwiru i kruszywa z dnia 20 czerwca 1949 r. — należy wynagradzać miesięcznie na podstawie tabel wyna-

grodzeń podstawowych, stanowiących załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

2. Zasady zaliczania przedsiębiorstw do tabel wynagrodzeń podstawowych ustali Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

3. Wynagrodzenia podstawowe dla pracowników, zajmujących stanowiska niewymienione w załączniku nr 1, zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową, uwzględniając proporcje płac, wynikające z tabel, o których mowa w ust. 1.

4. Określenie „wynagrodzenie podstawowe" jest równoznaczne z określeniami: wynagrodzenie zasadnicze, płaca podstawowa i płaca zasadnicza".

§ 2. 1. Tworzy się w ramach planowanego funduszu płac pracowników umysłowych przedsiębiorstw fundusz premiowy w wysokości od 4% do 10% funduszu wynagrodzeń podstawowych wszystkich pracowników umysłowych.

2. Warunkiem uruchomienia funduszu premiowego jest wykonanie wyznaczonych dla danej jednostki zadań rzeczowych i nieprzekroczenie planowanego funduszu płac danej jednostki organizacyjnej, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

3. Premiowanie pracowników umysłowych odbywa się w okresach kwartalnych.

4. Zasady premiowania pracowników określa ramowy regulamin, stanowiący załącznik nr 2 do niniejszego protokołu. Na podstawie ramowego regulaminu premiowania przedsiębiorstwa wprowadzą w życie szczegółowe regulaminy premiowania.

5. Przeznaczenie funduszu premiowego, wymienionego w ust. 1, na podwyższenie wynagrodzeń podstawowych jest niedopuszczalne.

§ 3. 1. Utrzymuje się w mocy zasady premiowania za sporządzanie rocznego sprawozdania finansowego (premia bilansowa) dla pracowników finansowo-księgowych (nie wyłączając głównego księgowego oraz kierowników działów finansowo-księgowych).

2. Niezależnie od funduszu premiowego, przewidzianego w § 2, na premię bilansową przeznacza się raz w roku 15% miesięcznego funduszu wynagrodzeń podstawowych pracowników finansowo-księgowych w ramach planowanego funduszu płac.

3. Premia bilansowa przyznawana indywidualnie pracownikowi nie może przekraczać 30% miesięcznego wynagrodzenia podstawowego danego pracownika.

§ 4. Utrzymuje się w mocy:

1) zasady premiowania za terminowe i przedterminowe oddawanie obiektów do użytku (tylko w stosunku do przedsiębiorstw budowlano-montażowych),
2) zasady premiowania maszynistek i pracowników zatrudnionych w halach maszyn.

§ 5. Pracowników objętych postanowieniami niniejszego protokołu nie obowiązują jakiekolwiek dotychczasowe zasady premiowania z wyjątkiem zasad, o których mowa w §§ 3 i 4 niniejszego protokołu.

§ 6. 1. Pracownikom objętym przepisami niniejszego protokołu nie przysługują dodatki lokalne, funkcyjne, służbowe, preferencyjne (specjalne), wyrównawcze oraz dodatki z tytułu pracy w jednostkach bezpośredniego wykonawstwa, jako włączone do wynagrodzeń podstawowych.

2. Pracownikom objętym przepisami niniejszego protokołu przysługują dodatki za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia zgodnie z zasadami, określonymi w załączniku nr 4.

§ 7. Dla pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie postanowień niniejszego protokołu podstawą do ustalenia nowych wynagrodzeń podstawowych jest:

1. a) wynagrodzenie podstawowe, faktycznie otrzymane za miesiąc czerwiec 1957 r.,

b) premia należna za wykonanie planu produkcji (zadań) w 100% łącznie z ewentualną premią za generalne wykonawstwo a dla pracowników finansowo-księgowych należna miesięczna premia regulaminowa oraz 1/12 różnicy wynikającej między kwotą premii bilansowej otrzymanej za 1956 r., a kwotą premii bilansowej równą 15% wynagrodzenia podstawowego ustalonego według nowych zasad,

c) średnia nadwyżka premiowa otrzymana za przekroczenie planu produkcji (zadań) obliczona w złotych, przypadająca za czas od dnia 1 kwietnia 1956 r. do dnia 31 marca 1957 r. (bez uwzględnienia premii za obniżkę kosztów budowy, premii pracowników zatrudnionych w halach maszyn i premii za terminowe i przedterminowe oddanie obiektów do użytku) jednak nie więcej jak za 105% wykonania planu, a w tych przedsiębiorstwach, w których najwyższa premia ustalana jest przy 110% wykonanie planu — nie więcej jak za 110% wykonania planu. Średnią nadwyżkę premiową dla pracowników przyjętych do pracy lub przeniesionych służbowo z innej jednostki w czasie od dnia 1 kwietnia 1956 r. do dnia 30 czerwca 1957 r. przyjmuje się w wysokości średniej nadwyżki ustalonej dla takiego samego lub podobnego stanowiska,

d) otrzymywany w dniu wejścia w życie nieniejszego protokołu dodatek lokalny, funkcyjny, służbowy, wyrównawczy, dodatek z tytułu pracy w jednostkach bezpośredniego wykonawstwa i preferencyjny (specjalny).

2. Dla pracowników uprawnionych do premiowania na podstawie przepisów regulaminu premiowania, stanowiącego załącznik nr 2 do niniejszego protokołu, podstawę do określenia wynagrodzenia podstawowego ustala się zmniejszając o 9,1% kwotę obliczoną zgodnie z ust. 1 indywidualnie dla każdego pracownika.

Tak uzyskaną kwotę przeznacza się na fundusz premiowy.

3. Pracownicy nie objęci premiowaniem na podstawie przepisów regulaminu, stanowiącego załącznik nr 2 do niniejszego protokołu, powinni otrzymać nowe wynagrodzenie podstawowe nie niższe, niż obliczone zgodnie z ust. 1.

4. Jeżeli wynagrodzenie podstawowe, ustalone zgodnie z przepisami ust. 3, jest wyższe od najwyższego wynagrodzenia podstawowego przewidzianego dla danego stanowiska w tabeli wynagrodzeń stanowiącej załącznik nr 1 do niniejszego protokołu — pracownikowi przysługuje na czas pozostawania na danym stanowisku dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy między wynagrodzeniem podstawowym, ustalonym zgodnie z ust. 1, a najwyższym wynagrodzeniem podstawowym przewidzianym w tabeli dla danego stanowiska.

§ 8. Za pracę w godzinach nadliczbowych i za pracę w dni ustawowo wolne od pracy przysługuje wynagrodzenie według ogólnie obowiązujących przepisów, liczone od wynagrodzenia podstawowego.

§ 9. Przy pracy na budowie, prowadzonej na dwie lub trzy zmiany, technicznym pracownikom umysłowym, którzy ze względów organizacyjnych lub innych nie mogą posiadać na drugiej (i ewentualnie trzeciej) zmianie zmianowych, przysługuje za czas takiej pracy dodatek w wysokości:

— przy pracy na dwie zmiany 40% wynagrodzenia podstawowego,

— przy pracy na trzy zmiany 60% wynagrodzenia podstawowego.

Dodatek przysługuje tylko wówczas, jeżeli praca na dwie lub trzy zmiany przewidziana była planem lub zarządzona przez zarząd przedsiębiorstwa i jeżeli okres takiej pracy nie był krótszy niż sześć dni w miesiącu.

Wykaz pracowników, którzy na danej budowie nie mogą mieć zmianowych i są uprawnieni do pobierania dodatków za pracę na drugiej lub trzeciej zmianie, ustala dyrektor przedsiębiorstwa. Szczegółowe przepisy w sprawie stosowania dodatków za pracę na dwie lub trzy zmiany zawiera załącznik nr 3 do niniejszego protokołu.

§ 10. 1. Niniejszy protokół wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1957 r.

2. Zasady wynagradzania pracowników umysłowych zatrudnionych przy budowie kombinatu Huty im. Lenina określone zostaną odrębnym protokołem dodatkowym do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie.

3. Pracowników, objętych przepisami niniejszego protokołu, nie obowiązują następujące załączniki do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r.: nr nr 20A, 20B, 20C, 21, 22, 23, 24A i 24B.

ZARZĄD GŁÓWNY ZWIĄZKU ZAWODOWEGO PRACOWNIKÓW BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Z. Wolski
Z. Garnkowski
St. Kowalewski

MINISTER BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

St. Pietrusiewicz

Załącznik nr 1 do Protokołu Dodatkowego z dnia 19 czerwca 1957 r. do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie

TABELE

wynagrodzeń podstawowych pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach

Lp.	Stanowisko	Miesięczne wynagrodzenie podstawowe w złotych od do — tabela nr 1	tabela nr 2
1	2	3	4
	I. Zarząd przedsiębiorstwa		
1.	dyrektor	3.000—4.300	2.600—3.8000
2.	naczelny inżynier	2.700—3.900	2.400—3.500
3.	z-ca dyrektora do spraw ekonomicznych	2.100—3.200	2.000—2.900
4.	kierownik działu produkcji podstawowej — główny inżynier, główny mechanik, główny technolog, główny energetyk	1.600—3.000	1.600—2.800
5.	główny księgowy	1.700—2.900	1.600—2.700
6.	kierownik działu technicznego, inwestycyjnego	1.500—2.750	1.500—2.600
7.	kierownik działu ekonomicznego, finansowego	1.500—2.700	1.300—2.500
8.	starszy inżynier	1.300—2.350	1.300—2.250
9.	starszy projektant	1.400—2.500	1.300—2.400
10.	starszy ekonomista, starszy księgowy, starszy radca prawny	1.000—2.300	1.000—2.200
11.	inżynier, starszy technik	1.000—2.000	1.000—1.900
12.	projektant	1.000—2.300	1.000—2.100
13.	ekonomista, radca prawny	900—1.900	900—1.700
14.	kierownik komórki (działu, wydziału, samodzielnej sekcji) administracyjnej, kierownik komórki kadr	1.350—2.000	1.300—1.800
15.	starszy referent, księgowy, kasjer	700—1.600	700—1.600
16.	technik	900—1.600	900—1.600
17.	referent, rachmistrz, kontysta	600—1.100	600—1.100
18.	maszynistka poza halą maszyn	700— 950	700— 950
19.	maszynistka w hali maszyn	800	800
20.	telefonistka	650— 900	650— 900
21.	pomoc biurowa	550	550
	II. Zarząd budowlano-montażowy		
1.	kierownik zarządu	2.200—3.500	1.900—3.100
2.	główny inżynier	2.000—3.300	1.800—3.000
3.	zastępca kierownika zarządu do spraw ekonomicznych	1.600—2.700	1.600—2.500
4.	kierownik komórki (działu, wydziału, samodzielnej sekcji) produkcji	1.600—2.700	1.600—2.500
5.	główny (starszy) księgowy (kierownik księgowości)	1.500—2.600	1.400—2.400
6.	kierownik komórki (działu, wydziału, samodzielnej sekcji) technicznej	1.200—2.400	1.200—2.300
7.	kierownik komórki (działu, wydziału, samodzielnej sekcji) ekonomicznej, finansowej	1.200—2.300	1.200—2.200

Pozostałe stanowiska w zarządzie budowlano-montażowym nie wymienione w części II szeregować należy, jak w zarządzie przedsiębiorstwa.

	III. **Jednostki produkcji i bezpośredniego wykonawstwa**		
1.	kierownik odcinka, grupy robót, dużej budowy bezpośrednio podległej dyrektorowi przedsiębiorstwa, kierownik dużego wydziału produkcyjnego w przedsiębiorstwie przemysłowym lub transportowym	1.900—3.500	1.900—3.100
2.	główny inżynier — zastępca kierownika wymienionego pod liczbą 1	1.800—3.300	1.800—3.000

1	2	3	4
3.	kierownik budowy, kierownik obiektu, kierownik wydziału produkcyjnego w przedsiębiorstwie przemysłowym lub transportowym	1.700—3.200	1.700—2.700
4.	starszy inżynier, starszy energetyk, starszy mechanik, starszy technolog	1.500—2.600	1.500—2.500
5.	starszy majster montażowy	1.400—2.600	1.400—2.300
6.	starszy majster budowlany, starszy majster innych specjalności, majster montaż.	1.300—2.450	1.300—2.200
7.	majster budowlany, majster innych specjalności	1.200—2.300	1.200—2.100
8.	inżynier, starszy technik	1.500—2.100	1.500—2.000
9.	technik	900—1.600	900—1.600
	IV. Jednostki pomocnicze		
1.	kierownik oddziału produkcji pomocniczej	1.900—2.800	1.700—2.600
2.	z-ca techniczny kierownika oddziału	1.700—2.600	1.600—2.400
3.	kierownik zakładu produkcji pomocniczej	1.600—2.550	1.300—2.350
4.	kierownik bazy sprzętu, bazy transportu	1.700—2.550	1.400—2.350
5.	kierownik warsztatu, stacji obsługi	1.600—2.300	1.200—2.100
6.	starszy majster montażowy	1.500—2.300	1.100—2.100
7.	starszy majster, majster montażowy	1.400—2.200	1.100—2.000
8.	majster	1.300—2.100	1.000—1.900
9.	kierownik magazynu głównego, bazy materiałowej magazynu	1.300—1.900	1.100—1.700
10.	starszy magazynier	1.150—1.550	1.000—1.400
11.	magazynier	700—1.200	700—1.200
12.	kierownik hotelu robotniczego	800—1.500	800—1.400
13.	kierownik dużego laboratorium	1.300—2.300	1.000—2.000
14.	kierownik laboratorium polowego	1.000—2.000	1.000—1.800
15.	laborant	550—1.400	550—1400

1. Wynagrodzenie przysługujące pracownikowi według ogólnie obowiązujących przepisów za pracę w nocy, godzinach nadliczbowych, w niedziele i święta, oblicza się od 1/200 części wynagrodzenia podstawowego za każdą godzinę nadliczbową. Dodatków tych nie wlicza się do podstawy premiowania.

2. Poza płacą wynikającą z tabeli, pracownicy na kierowniczych stanowiskach w jednostkach bezpośredniego wykonawstwa w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych posiadający uprawnienia budowlane upoważniające do kierowania budową, właściwe dla danego typu robót, otrzymują dodatek do wynagrodzeń podstawowych w wysokości 300 zł miesięcznie.

Majstrowie zatrudnieni w jednostkach bezpośredniego wykonawstwa w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych posiadający uprawnienia mistrzowskie, wydane przez izbę rzemieślniczą, otrzymują dodatek w wysokości 200 zł miesięcznie.

Dodatków nie wlicza się do podstawy premiowania. Pracownicy posiadający obydwa wyżej wymienione uprawnienia otrzymują tylko jeden z dodatków, dodatek wyższy.

Dodatki do płac przysługują od dnia 1 stycznia 1958 r. Dodatki te mogą być przyznane wcześniej, jeżeli przedsiębiorstwo wygospodaruje środki na ten cel z funduszu płac.

3. Umieszczenie w tabeli poszczególnych stanowisk nie stanowi o konieczności ich tworzenia w poszczególnych przedsiębiorstwach; o tworzeniu poszczególnych stanowisk decydować powinny wyłącznie organizacyjno-produkcyjne potrzeby przedsiębiorstwa.

4. Stanowiska: główny technolog, główny energetyk, starszy technolog i starszy energetyk przewidziane są w zasadzie tylko dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Załącznik nr 2 do Protokółu Dodatkowego z dnia 19 czerwca 1957 r. do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie

RAMOWY REGULAMIN PREMIOWANIA

pracowników umysłowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach.

§ 1. 1. Prawo do premii na podstawie postanowień niniejszego regulaminu posiadają pracownicy, zatrudnieni w przedsiębiorstwach na następujących stanowiskach:

1) dyrektor,
2) zastępca dyrektora,
3) główny księgowy,
4) kierownik komórki technicznej, ekonomicznej, inwestycyjnej, kontroli technicznej, finansowo-księgowej,
5) główny inżynier, główny mechanik, główny technolog, główny energetyk,
6) starszy projektant, projektant,
7) kierownik i zastępca kierownika; zarządu budowlano-montażowego, grupy robót, odcinka, budowy, obiektu, wydziału produkcyjnego,
8) kierownik i zastępca kierownika: bazy, zakładu produkcji pomocniczej, warsztatu, oddziału,
9) starszy inżynier, inżynier, starszy inżynier kontroli technicznej, inżynier kontroli technicznej,
10) starszy ekonomista, ekonomista,
11) starszy majster, majster,
12) starszy magazynier, magazynier,
13) starszy technik.

2. W regulaminach szczegółowych, które wprowadzą przedsiębiorstwa — ilość stanowisk, o których mowa w ust. 1, może być zwiększona lub zmniejszona.

Zaleca się, ażeby na rok 1957 w szczegółowych regulaminach premiowania przyznać prawo do premii tym pracownikom umysłowym, którzy byli uprawnieni do premiowania, za wykonanie zadań produkcyjnych, zadań w zakresie usług lub obrotu towarowego na podstawie przepisów obowiązujących w dniu 30 czerwca 1957 r. (z wyłączeniem pracowników, premiowanych uznaniowo).

3. Pracownicy nie objęci premiowaniem, zgodnie z ust. 1 i 2, mogą otrzymywać z funduszu premiowego, o ile przewiduje to regulamin szczegółowy o którym mowa w § 6, premie uznaniowe na podstawie decyzji dyrektora przedsiębiorstwa, za zgodą rady zakładowej.

§ 2. 1. Wysokość funduszu premiowego, o którym mowa w § 2 ust. 1 i § 7 ust. 2 Protokółu Dodatkowego, zatwierdza jednorazowo dla pracowników przedsiębiorstwa, w wysokości od 4% do 10% planowanych kwartalnych wynagrodzeń podstawowych wszystkich pracowników umysłowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwie — dyrektor centralnego zarządu (zarządu), w granicach planowanego funduszu płac wszystkich pracowników umysłowych.

2. Dyrektor przedsiębiorstwa może zwiększyć — w granicach planowanego funduszu płac wszystkich pracowników umysłowych — wysokość funduszu premiowego najwyżej do 10% planowanego funduszu płac podstawowych wszystkich pracowników umysłowych.

§ 3. Ustala się następujące zasady dokonywania wypłat z funduszu, o którym mowa w § 2:

1) Decyzję przyznającą przedsiębiorstwu prawo do rozdysponowania funduszu premiowego podejmuje do dnia 22 pierwszego miesiąca po zakończeniu kwartału dyrektor centralnego zarządu (zarządu) pod warunkiem wykonania przez przedsiębiorstwo jako całość kwartalnych zadań rzeczowych i nieprzekroczenia planowanego kwartalnego funduszu płac. Przez zadania rzeczowe rozumie się obiekty, izby, określone etapy robót, rzeczowy plan przewozów, usług, asortymentów, wyrobów lub inne zadania stanowiące podstawową działalność przedsiębiorstwa.

2) Dyrektor centralnego zarządu (zarządu) podejmuje na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa decyzje przyznającą przedsiębiorstwu prawo do rozdysponowania części funduszu premiowego, w terminie ustalonym w pkt. 1), w przypadku, gdy przedsiębiorstwo nie spełniło warunków, określonych w pkt. 1), natomiast warunki te spełnia jednostka organizacyjna, wchodząca w skład przedsiębiorstwa.

Wysokość tak zadysponowanego funduszu premiowego powinna być ustalona w takim stosunku do zaplanowanego funduszu premiowego, o którym mowa w § 2, jak suma wynagrodzeń podstawowych pracowników umysłowych, zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych, które spełniły warunki określone w pkt. 1) do planowanej sumy wynagrodzeń podstawowych wszystkich pracowników umysłowych.

3) Pracownicy zarządu przedsiębiorstwa mogą otrzymać premię tylko w przypadku spełnienia warunków, określonych w pkt. 1) przez przedsiębiorstwo jako całość, zaś pracownicy jednostki organizacyjnej, wchodzącej w skład przedsiębiorstwa — w przypadku spełnienia tych warunków przez daną jednostkę.

4) Kwartalne zadania rzeczowe, o których mowa w pkt. 1), określa przed rozpoczęciem kwartału dyrektor przedsiębiorstwa.

§ 4. 1. Premia przyznana dla poszczególnego pracownika nie może przekroczyć 15% jego kwartalnego wynagrodzenia podstawowego.

2. Decyzję o przyznaniu premii dla:

a) dyrektora przedsiębiorstwa — podejmuje dyrektor centralnego zarządu (zarządu) na wniosek rady robotniczej,

b) poszczególnych pracowników zarządu przedsiębiorstwa i jednostek organizacyjnych wchodzących w skład przedsiębiorstwa — podejmuje dyrektor przedsiębiorstwa, na podstawie uchwały rady robotniczej.

Szczegółowe regulaminy premiowania mogą przewidywać prawo kierowników jednostek organizacyjnych do przyznawania premii poszczególnym pracownikom, w granicach funduszu premiowego, przyznawanego dla danej jednostki organizacyjnej.

§ 5. 1. Wypłatę premii dla poszczególnych pracowników zarządu przedsiębiorstwa lub jednostki organizacyjnej wchodzącej w skład przedsiębiorstwa, należy zawiesić w przypadku przekroczenia kwartalnego planu funduszu płac ogółem w skali przedsiębiorstwa lub danej jednostki organizacyjnej — nie znajdującego pokrycia w oszczędnościach poprzednich kwartałów.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, stosuje się następujące zasady:

Centralny zarząd (zarząd) nadzorujący przedsiębiorstwo, a przedsiębiorstwo w stosunku do jednostek organizacyjnych wchodzących w jego skład:

1) zawiesi wypłatę najbliższej premii dyrektorowi przedsiębiorstwa (kierownikowi jednostki organizacyjnej),

2) zarządzi zawieszenie najbliższej premii:

a) pracownikom umysłowym, którym przyznanie premii uzależniono od wyników działalności całego przedsiębiorstwa w przypadku przekroczenia planu funduszu płac w skali całego przedsiębiorstwa,

b) innym pracownikom umysłowym winnym dopuszczenia do przekroczenia funduszu płac i odpowiedzialnym za gospodarkę funduszem płac w jednostkach organizacyjnych wchodzących w skład przedsiębiorstwa (zakładu),

3) w przypadku przekroczenia funduszu płac premie pracowników umysłowych, o których mowa w pkt 2) i 3), należy zawiesić w wysokości kwoty przekroczenia funduszu płac, aż do całkowitego jej skreślenia.

3. W przedsiębiorstwie, które wygospodaruje kwotę przekroczenia funduszu płac do końca następnego kwartału w danym roku kalendarzowym, premie zawieszone zgodnie z ust. 2 podlegają wypłacie.

Wypłata następuje na podstawie decyzji jednostki nadzorującej.

4. Przedsiębiorstwu, które udowodni wobec oddziału banku finansującego przedsiębiorstwo i nadzorującego centralnego zarządu (zarządu), że przekroczenie funduszu płac było ekonomicznie uzasadnione, powodując w szczególności zmniejszenie innych kosztów albo zwiększenie zysku, zawieszona premia może być wypłacona na podstawie decyzji centralnego zarządu (zarządu).

Decyzja centralnego zarządu (zarządu) może być podjęta:

a) w stosunku do przedsiębiorstw budowlano-montażowych po sporządzeniu bilansu rocznego,

b) w stosunku do innych przedsiębiorstw po sporządzeniu bilansu kwartalnego.

§ 6. 1. Premię dla pracowników należy przyznawać zgodnie z przepisami szczegółowego regulaminu premiowa-

nia wprowadzonego w przedsiębiorstwie na podstawie niniejszego regulaminu ramowego.

2. Szczegółowy regulamin premiowania zatwierdza dla przedsiębiorstwa rada robotnicza w porozumieniu z radą zakładową — na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa.

3. Szczegółowy regulamin premiowania nie może zawierać postanowień niezgodnych z niniejszym ramowym regulaminem.

4. Prawo do rozstrzygania ewentualnych wątpliwości co do zgodności szczegółowego regulaminu premiowania z niniejszym ramowym regulaminem posiada centralny zarząd (zarząd) nadzorujący przedsiębiorstwo w uzgodnieniu z zarządem okręgowym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Załącznik nr 3 do Protokołu Dodatkowego z dnia 19 czerwca 1957 r. do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie.

INSTRUKCJA

w sprawie przyznawania dodatków za nadzorowanie pracy na dwie lub trzy zmiany.

1. Dodatek za nadzorowanie pracy na drugiej względnie trzeciej zmianie może być przyznany wyłącznie pracownikom pełniącym następujące funkcje na budowie:

a) kierownikowi budowy (robót) nie mającego zastępcy na danej drugiej lub trzeciej zmianie,

b) zastępcy kierownika budowy (robót), jeżeli zastępuje nieobecnego kierownika budowy (robót) na drugiej lub trzeciej zmianie,

c) inżynierów i techników.

2. Przyznawanie dodatku za nadzorowanie pracy na dwie lub trzy zmiany pracownikom pełniącym inne funkcje niż wyliczone w ust. 1 oraz stosowanie tego dodatku w jednostkach usługowych, przemysłowych, produkcji pomocniczej, sprzętu, transportu, warsztatach jest niedopuszczalne.

3. Dodatki za nadzorowanie pracy na dwie lub trzy zmiany dla pracowników pełniących funkcje określone w ust. 1 mogą być stosowane po stwierdzeniu następujących okoliczności:

a) praca na dwie lub trzy zmiany była zaplanowana lub zarządzona przez zarząd przedsiębiorstwa i stanowi ciągłość pracy danego pracownika po pierwszej zmianie,

b) budowa prowadzona była na dwie lub trzy zmiany w sumie co najmniej 6 dni w danym miesiącu kalendarzowym.

4. Stosownie do zasady, podanej w ust. 3, dodatek nie może być przyznany:

a) kierownikowi budowy (robót) oraz innym pracownikom, którzy na skutek niewystarczającego wkładu pracy spowodowali niewykonanie planu, co pociągnęło za sobą konieczność wydania przez jednostkę nadrzędną zarządzenia wprowadzającego pracę na dwie lub trzy zmiany,

b) kierownikowi budowy (robót) lub jego zastępcy, jeżeli na dodatkowych zmianach jest dostateczna ilość pracowników technicznych, pracujących według wskazówek udzielonych przez kierownika budowy (robót) w normalnym czasie pracy, sam fakt sporadycznej obecności kierownika budowy (robót) na dodatkowych zmianach dla ogólnego nadzoru i kontroli nie stwarza podstawy dla płacenia dodatku, czynności takie bowiem należą do normalnych obowiązków kierownika budowy (robót).

5. Nadzorowanie dodatkowych zmian w pewnym tylko dziale robót na budowie może być podstawą do przyznania dodatków za pracę na dwie lub trzy zmiany wyłącznie pracownikom inżynieryjno-technicznym, zatrudnionym bezpośrednio w danym dziale robót.

6. Dodatek za pracę na dwie lub trzy zmiany oblicza się od 1/25 części miesięcznego wynagrodzenia podstawowego za każdy dzień pracy na budowie, prowadzonej na dwie lub trzy zmiany łącznie z początkowymi 6-ma dniami, których przepracowanie warunkuje prawo do dodatku.

7. Dodatku za pracę na dwie lub trzy zmiany nie wlicza się do podstawy obliczenia premii.

8. W przypadkach, gdy obowiązujące przepisy dopuszczają dodatkowe wynagrodzenie pracowników za pracę w niedziele i święta, pracownicy określeni w ust. 1 wynagradzani są według tych przepisów tylko za pracę na pierwszej zmianie, zaś za pracę na drugiej lub trzeciej zmianie (w niedziele i święta) pracownikom tym przysługuje tylko dodatek za pracę na drugiej lub trzeciej zmianie.

9. Dodatki za pracę na dwie lub trzy zmiany nie mogą być stosowane w przypadkach, gdy na budowie nastąpiło przedłużenie czasu pracy dla całej załogi, bez wprowadzenia dodatkowych zmian.

10. Pracownik, któremu przyznano dodatek za pracę na dwie lub trzy zmiany, nie ma ściśle określonego czasu pracy na dodatkowych zmianach, co nie zmniejsza jednak jego odpowiedzialności za pracę na tych zmianach.

11. Przy wydawaniu decyzji w sprawie przyznania dodatku należy brać pod uwagę czas pracy danego pracownika na dodatkowych zmianach; w szczególności należy przestrzegać zasady, że dodatek przyznaje się wówczas, gdy analiza obowiązków danego pracownika wskazuje na konieczność dodatkowej pracy przynajmniej trzy godziny dziennie przy dwóch zmianach, względnie cztery godziny dodatkowej pracy przy trzech zmianach.

12. Dodatki za pracę na dwie lub trzy zmiany mogą być wypłacane wyłącznie na podstawie imiennego wykazu osób objętych dodatkiem, zatwierdzonego przed wprowadzeniem dodatkowych zmian przez dyrektora przedsiębiorstwa, który odpowiedzialny jest za celowość i zgodność decyzji, z wykładnią podaną w niniejszej instrukcji.

13. Dyrektor centralnego zarządu (zarządu) może wyrazić zgodę na indywidualne odstępstwo od zasad niniejszej instrukcji; dodatki za nadzorowanie pracy na dwie lub trzy zmiany nie mogą jednak być stosowane w jednostkach usługowych, przemysłowych, produkcji pomocniczej, sprzętu, transportu, warsztatach.

Załącznik nr 4 do Protokołu Dodatkowego z dnia 19 czerwca 1957 r. do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie.

ZASADY PRZYZNAWANIA DODATKÓW

do wynagrodzeń dla pracowników umysłowych za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

§ 1. Pracownicy, którzy przed dniem 1 lipca 1957 r. pobierali dodatek za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia, zachowują go nadal w niezmienionej wysokości (w złotych) w okresie zatrudnienia na robotach, uzasadniających wypłatę dodatku.

§ 2. Szczegółowe zasady przyznawania dodatków za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia zostaną uregulowane w układzie zbiorowym pracy w budownictwie.

Załącznik nr 5 do Protokołu Dodatkowego z dnia 19 czerwca 1957 r. do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie.

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW

(zakładów) resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, w których stosuje się zasady płac, ustalone dla pracowników umysłowych zatrudnionych w budownictwie.

1. Warszawskie Zakłady Sprzętu Budowlanego
2. Zakłady Produkcji Części Zamiennych Maszyn Budowlanych nr 1 — Katowice
3. Zakłady Produkcji Części Zamiennych Maszyn Budowlanych nr 2 — Kraków
4. Zakłady Produkcji Części Zamiennych Maszyn Budowlanych nr 3 — Poznań
5. Zakłady Produkcji Części Zamiennych Maszyn Budowlanych nr 4 — Jelenia Góra
6. Centralne Warsztaty Sprzętu Budownictwa Miejskiego — Solec Kujawski
7. Centralne Warsztaty Sprzętu Budownictwa Miejskiego — Kraków
8. Zakłady Remontu Maszyn Budowlanych nr 1 — Warszawa
9. Zakłady Remontu Maszyn Budowlanych nr 2 — Warszawa
10. Zakłady Remontu Maszyn Budowlanych nr 4 — Wrocław
11. Zakłady Remontu Maszyn Budowlanych nr 5 — Gliwice
12. Zakłady Remontu Maszyn Budowlanych nr 6 — Kraków
13. Zakłady Remontu Maszyn Budowlanych nr 8 — Gdańsk
14. Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa
15. Przedsiębiorstwo Części Zamiennych Maszyn Budowlanych
16. Krzeszowickie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
17. Warszawskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
18. Wrocławskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
19. Strzybnickie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
20. Raciborskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
21. Ostrowskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
22. Dzierżgońskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
23. Kluczborskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
24. Krakowskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
25. Częstochowskie Zakłady Elementów Żużlobetonowych w budowie
26. Czechowickie Zakłady Elementów Żużlobetonowych w budowie
27. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych na 1 — Warszawa
28. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych nr 3 — Warszawa
29. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych — Reda
30. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych — Łaziska Górne
31. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych — Solec Kujawski
32. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych — Aleksandrów Kujawski
33. Zakład Topienia Bazaltu
34. Zjednoczenie Urządzeń Dźwigowych
35. Zakłady Produkcji Pomocniczej Montażu Urządzeń Elektrycznych
36. Zakłady Remontu i Produkcji Sprzętu Konstrukcji Stalowych
37. Przedsiębiorstwo Produkcji Pomocniczej Instalacji Przemysłowych
38. Wytwórnia Wentylatorów — Chełm Wielki
39. Warszawskie Przedsiębiorstwo Eksploatacji Kruszywa i Kamieniołomów Budownictwa Przemysłowego
40. Katowickie Przedsiębiorstwo Eksploatacji Kruszywa i Kamieniołomów Budownictwa Przemysłowego
41. Zakłady Stolarki Budowlanej — Wołomin
42. Zakłady Stolarki Budowlanej — Wrocław
43. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych — Poznań
44. Przedsiębiorstwo Eksploatacji Żużla Paleniskowego
45. Bydgoskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
46. Bydgoskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa
47. Gdańskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Przemysłowego
48. Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Miejskiego — Gdańsk
49. Przedsiębiorstwo Produkcji Pomocniczej Budownictwa Miejskiego — Chorzów
50. Katowickie Przedsiębiorstwo Produkcji Pomocniczej
51. Katowickie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Przemysłowego
52. Krakowskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Przemysłowego
53. Łódzkie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa
54. Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Miejskiego — Poznań
55. Wrocławskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Przemysłowego
56. Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Miejskiego — Wrocław

57. Przedsiębiorstwo Produkcji Betonów Budownictwa — Warszawa
58. Zakłady Transportowe Budownictwa — Warszawa
59. Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Budownictwa — Warszawa
60. Warszawskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Przemysłowego
61. Warszawskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Wojskowego nr 7
62. Centrala Zaopatrzenia Budownictwa Wojskowego nr 5
63. Przedsiębiorstwo Remontowo - Budowlane Przemysłu Materiałów Budowlanych — Będzin
64. Gorzowskie Przedsiębiorstwo Remontowo - Montażowe Przemysłu Materiałów Budowlanych
65. Przedsiębiorstwo Remontowo - Produkcyjne Przemysłu Kamienia Budowlanego — Kraków
66. Lubańskie Przedsiębiorstwo Remontowo - Montażowe Przemysłu Materiałów Budowlanych
67. Opolskie Przedsiębiorstwo Remontowo-Montażowe Przemysłu Materiałów Budowlanych
68. Paczkowskie Zakłady Remontu Maszyn Elektrycznych Przemysłu Materiałów Budowlanych
69. Poznańskie Zakłady Remontowo-Montażowe Przemysłu Materiałów Budowlanych
70. Przedsiębiorstwo Produkcji Urządzeń Szklarskich — Piotrków
71. Śląskie Zakłady Remontowo-Montażowe Przemysłu Materiałów Budowlanych w Szopienicach
72. Warszawskie Przedsiębiorstwo Remontowo-Montażowe Przemysłu Materiałów Budowlanych — Warszawa — Włochy
73. Przedsiębiorstwo Remontowo - Budowlane Przemysłu Szklarskiego
74. Składnica Artykułów Metalowych w Katowicach
75. Składnica Artykułów Technicznych i Odzieżowych w Warszawie
76. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych w Lubartowie w budowie
77. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych w Katowicach w budowie
78. Zakład Produkcji Elementów Budowlanych w Poznaniu w budowie.

Warunkiem zastosowania w wyżej wymienionych przedsiębiorstwach zasad płac, ustalonych dla pracowników umysłowych zatrudnionych w budownictwie — jest stosowanie przed dniem 1 lipca 1957 r. Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. lub Układu Zbiorowego Pracy dla robót drogowych, mostowych i wodnych oraz przy eksploatacji żwiru i kruszywa z dnia 20 czerwca 1949 r., zastosowanie tych zasad płac w innych przedsiębiorstwach, niż wymienione w punktach 1—78, może nastąpić na podstawie decyzji Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych uzgodnionej z Prezesem Państwowej Komisji Płac i Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

18.

ZARZĄDZENIE nr 56 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 25 czerwca 1957 r.

w sprawie zasad wynagradzania, etatów i funduszu płac dla straży przeciwpożarowej, straży uzbrojonej i nieuzbrojonej.

(Znak: PL-5/ZP-3/57)

W związku z uchwałą nr 95/57 Rady Ministrów z dnia 14 marca 1957 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w straży przeciwpożarowej oraz w strażach uzbrojonych i nieuzbrojonych pilnujących mienia zakładów pracy — w porozumieniu z Ministrem Finansów, Ministrem Pracy i Opieki Społecznej oraz z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Chemicznego zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się w życie zasady wynagradzania pracowników, zatrudnionych w straży przeciwpożarowej oraz w strażach uzbrojonych i nieuzbrojonych pilnujących mienia zakładów pracy, określone w protokole dodatkowym do Układów Zbiorowych Pracy w Budownictwie i Przemyśle Mineralnym, stanowiącym załącznik do zarządzenia.

§ 2. Regulacji płac dla pracowników zawodowych straży przeciwpożarowych, przemysłowych straży uzbrojonych i straży nieuzbrojonej, z wyłączeniem dozorców wynagradzanych dotychczas według stawki godzinowej, zatrudnionych w zakładach pracy resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — należy dokonać w ramach funduszu płac, zatwierdzonego dla danego przedsiębiorstwa na rok 1957.

§ 3. W celu realizacji postanowień § 1 należy ustalić wielkość stanu zatrudnienia i wielkość funduszu płac — faktycznie wykonane za miesiąc marzec 1957 r. w stosunku do pracowników określonych w § 2, przy czym ilości etatów i wysokość funduszu płac, ustalone w sposób podany w ust. 1, stanowią górne granice, w ramach których mogą być realizowane potrzeby przedsiębiorstwa, dotyczące straży wymienionych w zarządzeniu. Wielkości te, po odpowiednim przeliczeniu należy wyodrębnić w rocznych i szczegółowych planach przedsiębiorstw (I kwartał 1957 r. według faktycznego wykonania, pozostałe kwartały: kwota i ilości wykonane w marcu 1957 r., pomnożone przez 9).

§ 4. 1. Zgodnie z postanowieniami §§ 2 i 3 regulacji płac można dokonać jedynie drogą likwidacji zbędnych etatów.

2. Jeżeli pomimo likwidacji zbędnych etatów, przedsiębiorstwo nie uzyska kwoty potrzebnej na regulację płac — można przeznaczyć na ten cel oszczędności, faktycznie uzyskane w I kwartale 1957 r. lub w następnych kwartałach z innych pozycji funduszu płac.

W takich przypadkach przedsiębiorstwo obowiązane jest wystąpić za pośrednictwem centralnego zarządu (zarządu) z wnioskiem do Departamentu Planowania, wyliczając dokładnie kwotę oszczędności i uzasadniając ich realność z punktu widzenia przyszłych wydatków.

3. Dopuszczalne jest przesuwanie kwot (ust. 2) między przedsiębiorstwami w ramach jednego centralnego zarządu lub zarządu.

§ 5. Zobowiązuje się dyrektorów przedsiębiorstw do ustalenia harmonogramu pracy straży określonych w § 1 tak, by zabezpieczyć dyscyplinę czasu pracy i płac, a w szczególności ograniczyć pracę w godzinach nadliczbowych.

§ 6. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 lipca 1957 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

PROTOKÓŁ DODATKOWY

do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. oraz do Układu Zbiorowego Pracy dla Przemysłu Mineralnego z dnia 5 stycznia 1949 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w straży przeciwpożarowej oraz w strażach pilnujących mienia zakładów pracy uzbrojonych i nieuzbrojonych.

Na podstawie uchwały nr 95/57 Rady Ministrów z dnia 14 marca 1957 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w straży przeciwpożarowej oraz w strażach uzbrojonych i nieuzbrojonych pilnujących mienia zakładów pracy Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Chemicznego ustalają następujący protokół dodatkowy do wyżej wymienionych Układów Zbiorowych Pracy:

I. Zasady wynagradzania pracowników zatrudnionych w uzbrojonych strażach przemysłowych

§ 1. Niniejsze zasady wynagradzania stosuje się do pracowników uzbrojonej straży przemysłowej, której obowiązki są określone w regulaminie Straży Przemysłowej, wydanym przez Korpus Bezpieczeństwa Wewnętrznego, zatwierdzonym przez Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 października 1953 r.

§ 2. Pracownikom zatrudnionym w straży przemysłowej przysługuje:

1. **Płace zasadnicze**

stopień	**zł. miesięcznie**
strażnik	630,—
starszy strażnik	640,—
drużynowy	660,—
sekcyjny	720,—
nadsekcyjny	780,—
podkomendant ochrony	830,—
komendant ochrony	880,—
nadkomendant	900,—

2. **Dodatek funkcyjny**

funkcja	**zł. miesięcznie**
wartownik	90,—
starszy wartownik	120,—
rozprowadzający	150,—
zastępca dowódcy warty	200,—
dowódca warty	220,—
zastępca komendanta	240,—
komendant	270,—

§ 3. 1. Pracownikom straży przysługuje **dodatek za wysługę lat** w następującej wysokości:

po 2-ch latach służby w straży przemysłowej	— 10%
po 5-ciu „ „ „ „	— 15%
po 10-ciu „ „ „ „	— 20%

Dodatek za wysługę lat oblicza się od płacy zasadniczej z dodatkiem funkcyjnym.

Dodatek wypłaca się corocznie za 12 miesięcy w miesiącu następującym bezpośrednio po upływie roku, za który pracownikowi dodatek przysługuje. Dodatek ten na życzenie większości pracowników może być wypłacany kwartalnie.

Wysługę lat w straży przemysłowej liczy się od dnia 1 maja 1950 r.

2. Za normalną pracę w nocy (od godz. 22 do godz. 6) przysługuje dodatek nocny w wysokości 10% od płacy zasadniczej bez dodatku funkcyjnego oraz dodatku za wysługę lat.

3. Pracownikom straży nie przysługuje dodatek lokalny, ponieważ został włączony do stawek płac wymienionych w § 2.

4. Pracownikom, którzy na podstawie dotychczasowych przepisów otrzymywali wynagrodzenie wyższe niż wynikające z niniejszego protokołu przysługuje dodatek wyrównawczy w okresie pozostawania na dotychczasowym stanowisku.

§ 4. 1. Czas pracy strażników wynosi 46 godzin tygodniowo (8 godzin dziennie, a w soboty 6 godzin).

2. Na wniosek strażników może być stosowany harmonogram pracy: 12 godzin pracy, 24 godziny wolne. Przy tym harmonogramie czas pracy nie może przekraczać 240 godzin miesięcznie łącznie z pracą w niedziele. Należy stosować zasadę, że wolny dzień w tygodniu powinien obowiązkowo przypadać raz na 3 tygodnie w niedzielę.

3. Za pracę w godzinach nadliczbowych oraz za pracę w niedziele i święta przysługuje wynagrodzenie z dodatkiem za godziny nadliczbowe według art. 16 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. nr 94, poz. 734 wraz z późniejszymi zmianami).

4. Przy pracy według harmonogramu — 12 godzin pracy — 24 godziny wolne za pracę w godzinach nadliczbowych uważa się pracę przekraczającą czas pracy wynikający z normalnego rozkładu zajęć i wynoszący ponad 46 godzin tygodniowo.

§ 5. Przepisy uchwały nr 868 Prezydium Rządu z dnia 14 listopada 1953 r. w sprawie umundurowania dla pracowników straży przemysłowej pozostają w mocy.

II. Zasady wynagradzania nieuzbrojonych strażników, pilnujących mienia zakładów pracy

§ 6. 1. Niniejsze zasady stosuje się do tych strażników, którzy przed dniem 1 kwietnia 1957 r. wynagradzani byli według stawek ryczałtowych przewidzianych dla straży przemysłowej z bronią — pomimo, że nie byli członkami uzbrojonej straży przemysłowej.

2. Nieuzbrojonym strażnikom pilnującym mienia zakładów pracy przysługuje wynagrodzenie według następujących stawek płac:

stanowisko	stawka godzinowa zł.
strażnik	2,60
st. strażnik	2,70
dowódca warty	3,00

3. Za normalną pracę w nocy od godziny 22 do godziny 6 przysługuje dodatek nocny w wysokości 10% od płacy zasadniczej.

4. Dodatki lokalne nie przysługują, ponieważ zostały włączone do stawek płac (ust. 2).

§ 7. 1. Czas pracy strażników wynosi 46 godzin tygodniowo (8 godzin dziennie, a w soboty 6 godzin).

2. Na wniosek strażników może być stosowany następujący harmonogram pracy: 12 godzin pracy i 24 godziny wolne. Przy tym harmonogramie czas pracy nie może przekraczać 240 godzin miesięcznie łącznie z pracą w niedzielę. Należy stosować zasadę, że wolny dzień w tygodniu powinien obowiązkowo przypadać raz na trzy tygodnie w niedzielę.

3. Za pracę w godzinach nadliczbowych oraz za pracę w niedzielę i święto przysługuje wynagrodzenie z dodatkiem za godziny nadliczbowe według art. 16 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. nr 94, poz. 734 wraz z późniejszymi zmianami).

4. Przy pracy według harmonogramu — 12 godzin pracy — 24 godziny wolne, za pracę w godzinach nadliczbowych uważa się pracę przekraczającą czas pracy wynikający z normalnego rozkładu zajęć i wynoszącą ponad 46 godzin tygodniowo.

§ 8. Powyższe zasady wynagradzania nie mają zastosowania do:

a) dozorców zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych, zakładach przemysłowych, handlowych i usługowych, wynagradzanych według staweg godzinowych, wynikających z obowiązujących w danym przedsiębiorstwie tabel płac,

b) dozorców i strażników, których czas pracy i zasady wynagradzania zostały uregulowane zarządzeniem Prezesa Państwowej Komisji Etatów z dnia 9 czerwca 1956 r. (Mon. Pol. nr 53, poz. 587).

III. Zasady wynagradzania pracowników zatrudnionych w straży przeciwpożarowej

§ 9. Członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa — zatrudnionych w zakładowych zawodowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej obowiązują niżej podane zasady wynagradzania, ustalone dla członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa, zatrudnionych w terenowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1955 r. w sprawie uposażenia członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa (Dz. U. nr 28 z 1955 r., poz. 161 i Dz. U. nr 16 z 1957 r., poz. 85).

§ 10. 1. Zatrudnionym w zakładowych zawodowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej, posiadającym niżej określone stopnie służbowe lub funkcje, przysługuje następujące wynagrodzenie miesięczne:

	Stopień służbowy (w nawiasie podano dotychczas używane nazwy danych stopni)	Grupa uposażenia	Uposażenie miesięczne w zł. na terenie m. st. Warszawy	Uposażenie miesięczne w zł. na pozostałym terenie kraju	Dodatek funkcyjny w zł.	Dodatek służbowy w zł.
	1	2	3	4	5	6
1	Komendant zawodowej straży pożarnej (kierownik ppoż.)	VI V	860 990	740 860	265	—
2	Starszy podoficer rzemieślnik wykwalifikowany w stopniu podoficera (starszy ogniomistrz, przeciwpożarowy, posterunek obchodowy)	VIII VII VI	700 760 860	610 660 740	—	113
3	Dowódca sekcji (ogniomistrz)	VIII VII	700 760	610 660	— —	— —
4	Podoficer (sekcyjny młodszy ogniomistrz)	IX VIII	650 700	570 610	— —	— —
5	Strażak, starszy strażak, (strażak, starszy strażak)	X IX	610 650	540 570	— —	— —

2. Zatrudnionym w zakładowych zawodowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej nie przysługują dodatki lokalne; zostały one wliczone do płac zasadniczych. Pracownikom określonym wyżej nie przysługuje 10% dodatek nocny.

§ 11. 1. Zatrudnionym w zakładowych zawodowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej przysługuje tylko jeden dodatek funkcyjny. W razie zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków funkcyjnych uprawnionemu służy prawo wyboru.

2. Dodatek funkcyjny nie przysługuje w okresie stanu nieczynnego, zawieszenia w pełnieniu służby oraz na czas przerwy przekraczającej trzy miesiące w pełnieniu służby z innych powodów.

3. Do dodatków służbowych, jak również w razie zbiegu tytułów do dodatku funkcyjnego i służbowego stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 i 2.

4. Zatrudnionym według systemu: 24 godziny służby, 24 godziny wolne od służby z dodatkowymi 12 godzinami wolnymi od służby tygodniowo, przysługuje dodatek zryczałtowany za godziny nadliczbowe w wysokości 75% wynagrodzenia zasadniczego dla nie otrzymujących dodatku funkcyjnego lub służbowego oraz w wysokości 45% wynagrodzenia zasadniczego dla otrzymujących jeden z tych dodatków.

5. Zatrudnionym według systemu określonego w ust. 4 z tym, że nie korzystają dodatkowo z 12 godzin wolnych od służby tygodniowo, przysługuje ponadto dodatek zryczałtowany za godziny nadliczbowe w wysokości 25% wynagrodzenia zasadniczego.

6. Zatrudnionym zgodnie z obowiązującym czasem pracy w danej jednostce, lecz zobowiązanym poza normalnym czasem pracy do służby operacyjnej (pełnienie służby inspekcyjnej, dyżury i udział w akcjach ratowniczych) przysługuje oprócz dodatku funkcyjnego lub służbowego dodatek zryczałtowany w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego. Nie dotyczy to pracowników zatrudnionych w systemie służby określonej w ust. 4 i 5.

§ 12. Zatrudnionych w zakładowych zawodowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej obowiązują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 października 1952 r. w sprawie stosunku służbowego członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa (Dz. U. nr 42, poz. 291).

IV. Postanowienia ogólne

§ 13. 1. Przepisy niniejszego protokołu obowiązują od dnia 1 lipca 1957 r.

2. Pracowników, dla których zasady wynagradzania ustalono w rozdziale I, II i III niniejszego protokołu — nie obowiązują:

a) przepisy załącznika nr 11 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. z późniejszymi zmianami,

b) przepisy załącznika nr 2 do Układu Zbiorowego Pracy dla Przemysłu Mineralnego z dnia 5 stycznia 1949 r.

PRZEWODNICZĄCY ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU ZAWODOWEGO PRACOWNIKÓW BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

wz. Z. Garnkowski

MINISTER BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

St. Pietrusiewicz

SEKRETARZ ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU ZAWODOWEGO PRACOWNIKÓW PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

Z. Pawlak

19.

ZARZĄDZENIE nr 102 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 12 lipca 1957 r.

w sprawie nagradzania za uruchomienie nowych produkcji, doskonalenie techniki i wprowadzenie osiągnięć nauki i techniki do przemysłu materiałów budowlanych.

(Znak: L. dz. TE4-00/57)

Na podstawie uchwały nr 743 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1956 r. w sprawie nagradzania za uruchomienie nowych produkcji, doskonalenie techniki i wprowadzenie do przemysłu osiągnięć nauki i techniki (Mon. Pol. nr 105, poz. 1202), zwanej dalej uchwałą, w celu wykonania postanowień tej uchwały, zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie dotyczy przedsiębiorstw podporządkowanych:

1) Centralnemu Zarządowi Przemysłu Cementowego,
2) Centralnemu Zarządowi Przemysłu Wapienniczego i Gipsowego,
3) Centralnemu Zarządowi Przemysłu Ceramiki Budowlanej „Północ",
4) Centralnemu Zarządowi Przemysłu Ceramiki Budowlanej „Zachód",
5) Centralnemu Zarządowi Przemysłu Kamienia Budowlanego,
6) Centralnemu Zarządowi Przemysłu Izolacyjnego,
7) Centralnemu Zarządowi Przemysłu Ceramicznego,
8) Centralnemu Zarządowi Przemysłu Szklarskiego,
9) Centralnemu Zarządowi Przemysłu Materiałów Budowlanych Wapienno-Piaskowych,
10) Centralnemu Zarządowi Eksploatacji Kruszywa,
11) Centralnemu Zarządowi Produkcji Elementów Budowlanych,
12) Zarządowi Przemysłu Szklarskiego,

13) wojewódzkim zarządom przemysłu terenowego materiałów budowlanych.

§ 2. Zasady postępowania w zakresie nagradzania za uruchomienie nowych produkcji, doskonalenie techniki oraz wprowadzenie do produkcji osiągnięć nauki i techniki ustala regulamin, stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 3. Dyrektorzy: Departamentu Technologii Produkcji Materiałów Budowlanych i Departamentu Produkcji Przemysłu Terenowego Materiałów Budowlanych przedłożą w terminie do dnia 20 sierpnia 1957 r. Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych do zatwierdzenia wykazy przedsięwzięć, przewidzianych do wprowadzenia i nagradzania w roku 1957 w myśl postanowień uchwały, opracowane w uzgodnieniu z zainteresowanymi jednostkami.

§ 4. Dla sfinansowania nagród przewidzianych uchwałą tworzy się fundusz nagród z narzutów na koszty własne przedsiębiorstw. Odpowiednie kwoty na ten cel należy ująć w planie kosztów. Wysokość narzutów na rok 1957 dla poszczególnych centralnych zarządów i wojewódzkich zarządów przemysłu terenowego materiałów budowlanych ustali Departament Finansowy na podstawie zgłoszonych wniosków.

§ 5. 1. Fundusz nagród będzie w dyspozycji: Ministra, centralnych zarządów i wojewódzkich zarządów przemysłu terenowego materiałów budowlanych. Departament Finansowy w uzgodnieniu z Departamentm Technologii Produkcji Materiałów Budowlanych i Departamentem Produkcji Przemysłu Terenowego Materiałów Budowlanych ustalać będzie corocznie wielkość (procent) funduszu pozostającego w dyspozycji wymienionych jednostek.

Na rok 1957 pozostaje 70% funduszu w dyspozycji centralnych zarządów i wojewódzkich zarządów przemysłu terenowego materiałów budowlanych, a 30% w dyspozycji Ministra.

2. W razie niewykorzystania funduszu, na wniosek Departamentu Technologii Produkcji Materiałów Budowlanych (Departamentu Produkcji Przemysłu Terenowego Materiałów Budowlanych) Zarząd Budżetowo-Administracyjny po uzgodnieniu z zainteresowanymi jednostkami, część funduszu może przekazać do innych jednostek.

§ 6. 1. Zainteresowane jednostki opracują, zgodnie z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 23 lutego 1957 r. w sprawie zasad gospodarowania środkami na finansowanie scentralizowanych akcji gospodarczych (Mon. Pol. nr 20, poz. 149), preliminarze środków specjalnych i prześlą je w terminie do 20 dni od daty wydania zarządzenia do Zarządu Budżetowo-Administracyjnego.

2. Zatwierdzone przez Dyrektora Zarządu Budżetowo-Administracyjnego preliminarze będą stanowiły podstawę otwarcia rachunków.

§ 7. Koordynację prac w zakresie zadań, wynikających z niniejszego zarządzenia powierzam Dyrektorowi Departamentu Technologii Produkcji Materiałów Budowlanych.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 lipca 1957 roku.

M I N I S T E R

St. Pietrusiewicz

Załącznik do zarządzenia nr 102
Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych
z dnia 12 lipca 1957 r.

REGULAMIN

w sprawie nagradzania za uruchomienie nowych produkcji, doskonalenie techniki i wprowadzenie do przemysłu osiągnięć nauki i techniki, opracowany w uzgodnieniu z Zarządami Głównymi: Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Chemicznego, Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Drzewnego i Terenowego.

ROZDZIAŁ I.

Zakres zagadnień podlegających wynagradzaniu

§ 1. Dyrektorzy centralnych zarządów (jednostek równorzędnych) i kierownicy wojewódzkich zarządów przemysłu terenowego materiałów budowlanych obowiązani są, na podstawie rocznych zadań planu rozwoju techniki przedsiębiorstw, składać w Ministerstwie roczne zbiorcze wnioski dotyczące zamierzeń w zakresie postępu technicznego, przewidzianych do nagradzania w myśl uchwały w roku następnym.

Ministerstwo w każdym roku ustalać będzie zakres, sposób i termin opracowania przedmiotowych materiałów, przy czym jeżeli chodzi o terminy składania wniosków dotyczących zamierzeń na rok następny, ustala się — IV kwartał roku poprzedzającego.

W przypadkach konieczności realizacji nowych zamierzeń, niewymienionych w wykazie, centralne zarządy (wojewódzkie zarządy przemysłu terenowego materiałów budowlanych) zgłaszają się do Departamentu Technologii Produkcji Materiałów Budowlanych (Departamentu Produkcji Przemysłu Terenowego Materiałów Budowlanych).

§ 2. Wnioski określone w § 1 powinny zawierać:

a) nazwę przedsiębiorstwa, w którym zamierzenie będzie realizowane,

b) tematykę zamierzenia,

c) termin rozpoczęcia i zakończenia realizacji zamierzenia,

d) źródło finansowania i wysokość nakładów potrzebnych do realizacji zamierzenia,

e) przewidywane efekty ekonomiczne w skali rocznej,

f) projektowaną wysokość nagrody za realizację zamierzenia,

g) orientacyjny skład liczbowy zespołu, przewidywanego do realizacji zamierzenia, z podaniem reprezentowanych instytucji,

h) źródło pochodzenia wniosku (np. praca naukowo-badawcza, dokumentacja z zagranicy itp.).

Wnioski należy uzupełnić częścią opisową, podając sposób wyliczenia i samo wyliczenie przewidywanych oszczędności, a także opisową charakterystykę przesłanek, na podstawie których ustala się nagrodę, w szczególności gdy nagroda ustalana jest szacunkowo.

§ 3. 1. Departament Technologii Produkcji Materiałów Budowlanych wnioski centralnych zarządów, a Departa-

ment Produkcji Przemysłu Terenowego Materiałów Budowlanych — wnioski wojewódzkich zarządów przemysłu terenowego materiałów budowlanych (W.Z.P.T.M.B.) zaopiniują (w porozumieniu z zainteresowanymi departamentami) i przedłożą do zatwierdzenia Ministrowi.

2. Spośród projektowanych zamierzeń Departament Technologii Produkcji Materiałów Budowlanych i Departament Produkcji Przemysłu Terenowego Materiałów Budowlanych wytypują te, za realizację których — ze względu na ich charakter — nagrody przyznawać będzie Minister.

ROZDZIAŁ II.

Ustalenie składu osobowego zespołów roboczych i wysokość nagród

§ 4. 1. Imienny skład osobowy zespołu, o którym mowa w § 2 lit. g, ustala centralny zarząd lub W.Z.P.T.M.B. na wniosek zainteresowanego przedsiębiorstwa lub z własnej inicjatywy w porozumieniu z przedsiębiorstwem dla poszczególnych udoskonaleń techniki z podaniem wysokości przewidywanych nagród dla poszczególnych członków zespołów.

2. Co do zamierzeń zastrzeżonych do nagradzania za ich realizację przez Ministra (§ 3 ust. 2), skład osobowy zespołu podlega zatwierdzeniu przez Departament Technologii Produkcji Materiałów Budowlanych lub Departament Produkcji Przemysłu Terenowego Materiałów Budowlanych.

ROZDZIAŁ III.

Odbiór i ocena wykonywanych udoskonaleń techniki

§ 5. 1. Odbioru i oceny zrealizowanych zamierzeń dokonuje przedsiębiorstwo, w którym to usprawnienie zostało wprowadzone lub zainteresowany centralny zarząd albo W.Z.P.T.M.B. dla zadań o charakterze ogólnym.

2. Odbiór powinien być przeprowadzony komisyjnie. Przewodniczącego Komisji powołuje dysponent nagrody, zaś członków Komisji dysponent nagrody na wniosek dyrektora zainteresowanego przedsiębiorstwa. W skład komisji powinni wchodzić m. in.: przedstawiciel rady robotniczej (rady zakładowej) zainteresowanego przedsiębiorstwa. Nie mogą wchodzić w skład komisji członkowie zespołu realizującego dane zamierzenia.

3. W przypadku, gdy w skład grupy pracowniczej wchodzi dyrektor centralnego zarządu lub kierownik W.Z.P.T.M.B. — skład komisji odbioru i oceny powołuje Dyrektor Departamentu Technologii Produkcji Materiałów Budowlanych, a w stosunku do kierowników W.Z.P.T.M.B. — Dyrektor Departamentu Produkcji Terenowego Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 6. 1. Protokół odbioru i oceny powinien zawierać m. in.:

a) opis zakresu rzeczowego udoskonalenia technicznego,

b) termin wprowadzenia,

c) wysokość poniesionych nakładów z podaniem źródeł finansowania,

d) określenie efektów ekonomicznych w skali rocznej (w przypadku niemożności obliczenia efektów należy komisyjnie stwierdzić niemożność ich ustalenia),

e) w przypadku niedotrzymania terminu wprowadzenia udoskonalenia techniki, w protokole należy podać przyczyny opóźnienia.

2. Protokół odbioru i oceny przesyła się do dysponenta nagrody, jako stwierdzenie wykonania zadania.

ROZDZIAŁ IV

Sposób wyliczenia efektów techniczno-ekonomicznych

§ 7. Efekty ekonomiczne należy ustalać przede wszystkim na podstawie kosztu jednostkowego wyrobu lub zwiększenia ilości, wartości produkcji, podniesienie jakości. W razie niemożności obliczenia efektów ekonomicznych na podstawie powyższych elementów, należy dokonać obliczenia szacunkowo.

ROZDZIAŁ V.

Źródło finansowania nagród

§ 8. Centralne zarządy (jednostki równorzędne) i WZPTMB gromadzą fundusze, o których mowa w § 4, na rachunek środków specjalnych typu 13 rozdział 3 i dysponują nimi zgodnie z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 23 lutego 1957 r. w sprawie zasad gospodarowania środkami na finansowanie scentralizowanych akcji gospodarczych (Mon. Pol. nr 20, poz. 149). Przedsiębiorstwa powinny przypadające na nie narzuty wpłacać na rachunki środków specjalnych centralnych zarządów (jednostek równorzędnych) lub W.Z.P.T.M.B. w wysokości 1/4 ustalonej rocznej kwoty w terminie 20 dni po rozpoczęciu każdego kwartału.

Ustaloną corocznie przez Ministerstwo część funduszów zebranych na rachunkach środków specjalnych (typ 13 rozdział 3) — centralne zarządy (jednostki równorzędne) i W.Z.P.T.M.B. przekazują w terminie do dnia 25 pierwszego miesiąca kwartału kalendarzowego, do dyspozycji Ministra na rachunek środków specjalnych (typ 13 rozdział 3), prowadzony przez Zarząd Budżetowo-Administracyjny.

§ 9. Gromadzone na rachunkach środków specjalnych fundusze, o których mowa w § 8, przeznaczone są na wypłatę nagród zgodnie z uchwałą. Środki niewykorzystane w ciągu roku bieżącego mogą być wykorzystane w roku następnym.

ROZDZIA VI.

Wypłacanie nagród

§ 10. 1. Ustalenie wysokości nagrody dla poszczególnych członków zespołu odbywa się według ustalonych efektów techniczno-ekonomicznych z zachowaniem zasad, wynikających z uchwały.

2. Wysokość nagrody w zasadzie nie powinna przekraczać sumy wnioskowanej przy ustalaniu składu osobowego zespołu (§ 4 regulaminu). W wyjątkowych przypadkach przy uzyskaniu znacznie wyższych efektów gospodarczych niż było to przewidziane — dysponent nagrody może wystąpić z uzasadnionym wnioskiem do Ministra o podwyższenie wysokości nagrody.

3. W przypadku nieterminowego wykonania zadań planowych lub uzyskania niższych efektów gospodarczych dysponent nagrody może pozbawić lub częściowo zmniejszyć wysokość nagrody członkom zespołu.

§ 11. 1. Podstawą do wypłaty nagrody jest wniosek dyrektora zainteresowanego przedsiębiorstwa uzgodniony z radą robotniczą (radą zakładową w przypadku niezorganizowania rady robotniczej), na podstawie protokołu odbioru i oceny dokonanego udoskonalenia techniki.

2. W przypadku, gdy w skład zespołu wchodzi dyrektor zainteresowanego przedsiębiorstwa, wniosek o wypłacenie nagrody przedstawia właściwy centralny zarząd lub W.Z.P.T.M.B.

Jeżeli w skład zespołu wchodzi dyrektor centralnego zarządu lub kierownik W.Z.P.T.M.B. wniosek przedstawia Dyrektor Departamentu Technologii Produkcji Materiałów Budowlanych, a w stosunku do kierownika W.Z.P.T.M.B. Departament Produkcji Terenowego Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 12. Wniosek o wypłacenie nagrody powinien być złożony u dysponenta nagrody, nie później niż w ciągu jednego miesiąca od daty ostatecznego odbioru i oceny udoskonalenia przez komisję.

§ 13. Na wniosek zespołu i za zgodą dysponenta nagrody, może być wypłacona zaliczka pracownikom, wchodzącym w skład zatwierdzonego zespołu, po komisyjnym stwierdzeniu wykonania takiego etapu pracy, który gwarantuje pomyślny przebieg dalszej realizacji zamierzonego udoskonalenia technicznego.

Wysokość wypłacanych zaliczek powinna odpowiadać procentowemu zaawansowaniu prac i nie może przekraczać 50% projektowanej nagrody.

20.

ZARZĄDZENIE nr 106 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 23 lipca 1957 r.

w sprawie funduszu nagród za postęp techniczny oraz trybu przyznawania nagród.

(Znak: TE/1/I—2/2/57)

W wykonaniu uchwały nr 743 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1956 r. w sprawie nagradzania za uruchomienie nowych produkcji, doskonalenie techniki i wprowadzenie do przemysłu osiągnięć nauki i techniki (Mon. Pol. nr 105, poz. 1202), w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, wymienione w zestawieniu, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia, wydzielą środki w wysokości 0,1‰ (jeden promille) od wartości produkcji na fundusz nagród za postęp techniczny.

2. Wydzielane środki stanowią narzut na koszty własne przedsiębiorstw.

3. Za podstawę obliczeń przyjmuje się wartość sprzedażną produkcji wykonywanej siłami własnymi w okresie, do którego odnosi się fundusz nagród.

4. Na wniosek przedsiębiorstwa, bądź centralnego zarządu (zarządu) w uzasadnionych przypadkach, Zarząd Techniki może wyrazić zgodę na wydzielanie środków na fundusz nagród za postęp techniczny również od wartości produkcji pomocniczej jednostek wchodzących w skład zjednoczeń budowlano-montażowych oraz innych jednostek nie wymienionych w załączniku nr 1 do zarządzenia.

§ 2. 1. Fundusz nagród za postęp techniczny, utworzony w sposób określony w § 1, dzieli się następująco:

— 60% funduszu (zwane dalej „funduszem przedsiębiorstwa") pozostaje w dyspozycji kierownictwa przedsiębiorstwa, z przeznaczeniem na nagrody za postęp techniczny osiągnięty w danym przedsiębiorstwie,

— 25% funduszu (zwane dalej funduszem zarządu) przedsiębiorstwa wpłacają do dyspozycji dyrektora zwierzchniego centralnego zarządu (zarządu) z przeznaczeniem na nagrody za postęp techniczny, osiągnięty w ramach centralnego zarządu (zarządu),

— 15% funduszu (zwane dalej funduszem centrali) przedsiębiorstwa wpłacają do Zarządu Centralnego Ministerstwa na konto Zarządu Budżetowo-Administracyjnego. Ta część funduszu przeznaczona jest na nagrody za postęp techniczny dla pracowników przedsiębiorstw i centralnych zarządów (zarządów), pracowników Zarządu Centralnego Ministerstwa oraz innych jednostek resortu, jak również na nagrody za osiągnięcia w dziedzinie postępu technicznego, wykorzystywane w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, a będące wynikiem prac innych jednostek lub osób.

Dysponentem tej części funduszu jest Dyrektor Zarządu Techniki.

2. Przyznanie nagrody za postęp techniczny dyrektorom i zastępcom dyrektorów centralnych zarządów (zarządów) oraz jednostek równorzędnych (dyrektorom i wicedyrektorom departamentów, instytutów) wymaga każdorazowej akceptacji Ministra.

3. Przyznanie nagrody za postęp techniczny osobom nie będącym pracownikami resortu, przewidzianym do nagradzania z funduszów przedsiębiorstwa lub centralnego zarządu (zarządu), wymaga akceptacji dyrektora jednostki nadrzędnej (w przypadku centralnego zarządu — Dyrektora Zarządu Techniki).

§ 3. 1. Wydatkowanie z funduszu nagród pozostającego w dyspozycji przedsiębiorstwa może się odbywać bieżąco w ramach kwot przypadających za dany okres.

2. Część funduszu pozostającego w dyspozycji centralnego zarządu (zarządu) przedsiębiorstwa wpłacają w zasadzie w okresach następujących:

— za I półrocze — do dnia 15 lipca roku operacyjnego,

— za II półrocze — według przewidywanego wykonania produkcji za II półrocze — do dnia 30 listopada roku operacyjnego.

Ewentualne wyrównania wysokości kwot według rzeczywistego wykonania za rok operacyjny należy dokonywać w terminie do dnia 30 stycznia roku następnego.

Centralny zarząd (zarząd) może w stosunku do nadzorowanych przedsiębiorstw ustalić odpowiednie części funduszu do swojej dyspozycji w innych okresach (np. kwartalnych).

3. Część funduszu pozostającą w dyspozycji Zarządu Techniki, przedsiębiorstwa wpłacają w okresach półrocznych, w terminach i w sposób podany w ust. 2.

§ 4. 1. Kierownictwo przedsiębiorstwa może na pewien okres lub na stałe dokonać podziału przypadającej mu części funduszu nagród (60%), dzieląc go proporcjonalnie na część pozostającą w dyspozycji kierownictwa przedsiębiorstwa oraz na części pozostawione do dyspozycji wchodzących w skład przedsiębiorstwa jednostek, jak: budowy, zakłady, pracownie itp.

2. Centralny zarząd (zarząd) może w uzasadnionych przypadkach:

a) zmienić na korzyść przedsiębiorstwa stosunek podziału funduszu nagród między centralnym zarządem (zarządem terenowym) a przedsiębiorstwem (w ramach przypadających dla obu tych jednostek łącznie 85% funduszu nagród obliczonych w sposób określony w § 1),

b) zawiesić w całości lub w części prawo dysponowania funduszem nagród przez przedsiębiorstwo i przejąć środki przypadające przedsiębiorstwu do własnej dyspozycji, zawiadamiając o tym jednocześnie Ministra z podaniem motywacji (np. niewłaściwe gospodarowanie funduszem przez przedsiębiorstwo).

Zawieszenie prawa dysponowania funduszem nagród przez przedsiębiorstwo powinno z reguły poprzedzać zwrócenie uwagi przedsiębiorstwu na stwierdzone niewłaściwości w gospodarowaniu funduszem nagród w formie pisemnego uprzedzenia. Przedsiębiorstwu przysługuje prawo odwołania się od decyzji centralnego zarządu (zarządu terenowego) do Dyrektora Zarządu Techniki, a w ostatniej instancji do Ministra.

§ 5. Dysponowanie środkami funduszu nagród określa „Regulamin przyznawania nagród za postęp techniczny w dziedzinie budownictwa“, stanowiący załącznik na 2 do zarządzenia.

§ 6. Wykorzystanie i wprowadzenie do produkcji osiągnięć, o których mowa w § 1 ust. 1 uchwały nr 743 Rady Ministrów, a w szczególności osiągnięć zagranicznych, nie może naruszać praw innych osób, chronionych na podstawie przepisów z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. nr 39, poz. 384 z późniejszymi zmianami).

§ 7. Przepisy zarządzenia nie mają zastosowania do prac i osiągnięć, o których mowa w § 1 ust. 1 uchwały nr 743 Rady Ministrów, stanowiących wynalazki, wzory użytkowe, udoskonalenia techniczne i usprawnienia w rozumieniu przepisów o wynalazczości pracowniczej, za które to projekty racjonalizatorskie przysługuje wynagrodzenie ustalone przepisami uchwały nr 911 Rady Ministrów z dnia 12 listopada 1955 r. w sprawie zasad wynagradzania twórców pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Mon. Pol. nr 122, poz. 1597) i zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 8 czerwca 1956 r. w sprawie rozpowszechniania pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Mon. Pol. nr 49, poz. 564).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 23 lipca 1957 r.

M I N I S T E R

St. Pietrusiewicz

Załącznik nr 1 do zarządzenia nr 106
Ministra Budownictwa i Przemysłu
Materiałów Budowlanych
z dnia 23 lipca 1957 r.

1. Biuro Pomocy Technicznej
2. Biuro Budowy Dzielnicy Przemysłowej „Służewiec“
3. Przedsiębiorstwo Budownictwa Indywidualnego w Warszawie
4. Biuro Studiów i Projektów Typowych Budownictwa
5. Miastoprojekt Stolica-Północ, Przedsiębiorstwo Projektowania Budownictwa Miejskiego
6. Miastoprojekt Stolica-Południe, Przedsiębiorstwo Projektowania Budownictwa Miejskiego
7. Miastoprojekt Stolica-Wschód, Przedsiębiorstwo Projektowania Budownictwa Miejskiego
8. Miastoprojekt Śródmieście, Przedsiębiorstwo Projektowania Budownictwa Miejskiego
9. Miastoprojekt Specjalistyczne, Przedsiębiorstwo Projektowania Budownictwa Miejskiego
10. Biuro Studiów i Projektów Typowych Budownictwa Przemysłowego
11. Warszawskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego
12. Gliwickie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego
13. Wrocławskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego
14. Bydgoskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego
15. Krakowskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego
16. Gdańskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego
17. Poznańskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego
18. Łódzkie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego
19. Szczecińskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego
20. Biuro Projektów Urządzeń Wodnych Budownictwa Przemysłowego
21. Biprodeks — Biuro Projektów Dokumentacji Eksportowej
22. Geoprojekt — Przedsiębiorstwo Geologiczne i Fizjograficzno-Geodezyjne Budownictwa Wiejskiego
23. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Bydgoszcz
24. Bydgoskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane
25. Bydgoskie Zjednoczenie Robót Lądowo-Inżynieryjnych Budownictwa Przemysłowego
26. Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego nr 23
27. Bydgoskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
28. Bydgoskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa
29. Bydgoskie Przedsiębiorstwo Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych
30. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Gdańsk
31. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Gdynia
32. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Koszalin
33. Gdańskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane
34. Przedsiębiorstwo Robót Elewacyjnych Budownictwa Miejskiego — Gdańsk
35. Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych Budownictwa Miejskiego — Gdańsk
36. Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego nr 24

37. Gdańskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Przemysłowego
38. Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Miejskiego — Gdańsk
39. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Katowice
40. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Nowe Tychy
41. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Bytom
42. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Gliwice
43. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Sosnowiec
44. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Częstochowa
45. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Bielsko
46. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Opole
47. Przedsiębiorstwo Robót Elewacyjnych Budownictwa Miejskiego — Bytom
48. Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych Budownictwa Miejskiego — Bielsko Biała
49. Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych Budownictwa Miejskiego — Katowice
50. Zjednoczenie Instalacji Elektrycznych Budownictwa Miejskiego — Gliwice
51. Przedsiębiorstwo Produkcji Pomocniczej Budownictwa Miejskiego — Chorzów
52. Katowickie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane — Katowice
53. Gliwickie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane
54. Bielskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane
55. Opolskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane
56. Sosnowieckie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane
57. Zjednoczenie Przemysłowe Budowy Huty im. B. Bieruta
58. Przedsiębiorstwo Budowlane w Oświęcimiu
59. Katowickie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Przemysłowego
60. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Kielce
61. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Radom
62. Kieleckie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane
63. Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych Budownictwa Miejskiego — Radom
64. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Nowa Huta
65. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Kraków
66. Przedsiębiorstwo Produkcji Materiałów Budowlanych Kraków — w budowie
67. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego Jaworznicko-Oświecimskie
68. Zjednoczenie Przemysłowe Budowy Huty im. Lenina
69. Krakowskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego
70. Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego nr 25
71. Przedsiębiorstwo Robót Elewacyjnych Budownictwa Miejskiego — Kraków
72. Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych — Kraków
73. Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych — Nowa Huta
74. Nowohuckie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Przemysłowego
75. Krakowskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Przemysłowego
76. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Lublin
77. Lubelskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane — Lublin
78. Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego nr 26
79. Lubelskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa — Lublin
80. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Łódź I
81. Łódzkie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa
82. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Łódź 2
83. Łódzkie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane
84. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Łódź 3
85. Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych Budownictwa Miejskiego — Łódź
86. Zjednoczenie nr 1 Budownictwa Miejskiego — Poznań
87. Zjednoczenie nr 2 Budownictwa Miejskiego — Poznań
88. Przedsiębiorstwo Robót Elewacyjnych Budownictwa Miejskiego — Poznań
89. Poznańskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane
90. Zielonogórskie Przedsiębiorstwo Budowlane
91. Poznańskie Zjednoczenie Robót Lądowo-Inżynieryjnych Budownictwa Przemysłowego
92. Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych — Poznań
93. Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego nr 28
94. Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Miejskiego — Poznań
95. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Rzeszów
96. Rzeszowskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane
97. Przedsiębiorstwo Instalacji Budownictwa — Rzeszów
98. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Szczecin
99. Szczecińskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane
100. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Wrocław
101. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Jelenia Góra
102. Wrocławskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane nr 1
103. Wrocławskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane nr 2
104. Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego nr 31
105. Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych Budownictwa Miejskiego — Wrocław
106. Wrocławskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Przemysłowego
107. Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Miejskiego — Wrocław
108. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego W-wa - Północ
109. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego W-wa - Muranów
110. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego W-wa - Śródmieście
111. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego W-wa - MDM
112. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego W-wa-Południe
113. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego W-wa-Wschód
114. Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego
115. Przedsiębiorstwo Robót Elewacyjnych Budownictwa — Warszawa
116. Warszawskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane nr 1
117. Warszawskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane nr 2
118. Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych Budownictwa Warszawa 1
119. Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych Budownictwa Warszawa 2
120. Zjednoczenie Instalacji Elektrycznych Budownictwa Warszawa 1
121. Zjednoczenie Instalacji Elektrycznych Budownictwa Warszawa 2
122. Zjednoczenie Robót Inżynieryjnych Budownictwa Warszawa
123. Zjednoczenie Robót Kamieniarskich Budownictwa Warszawa
124. Przedsiębiorstwo Produkcji Betonów Budownictwa Warszawa

125. Zakłady Transportowe Budownictwa Warszawa
126. Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Budownictwa Warszawa
127. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego Okręg Warszawski
128. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Olsztyn
129. Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego — Białystok
130. Warszawskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane nr 3
131. Olsztyńskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane
132. Białostockie Przemysłowe Zjednoczenie Budowlane
133. Przedsiębiorstwo Budowy Huty „Warszawa"
134. Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego nr 1
135. Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego nr 2
136. Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego nr 21
137. Warszawskie Zjednoczenie Robót Lądowo-Inżynieryjnych Budownictwa Przemysłowego nr 1
138. Warszawskie Zjednoczenie Robót Lądowo-Inżynieryjnych Budownictwa Przemysłowego nr 2
139. Zjednoczenie Instalacyjno-Sanitarne Budownictwa Wojskowego nr 4
140. Warszawskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Przemysłowego
141. Warszawskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Wojskowego nr 7
142. Centrala Zaopatrzenia Budownictwa Wojskowego nr 5
143. Warszawskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowy Elektrowni
144. Krakowskie Przemysłowe Zjednoczenie Budowy Elektrowni
145. Przedsiębiorstwo Budowy Elektrowni „Energobudowa"
146. Zjednoczenie Montażu Elektrowni „Energomontaż — Północ"
147. Zjednoczenie Montażu Elektrowni „Energomontaż — Południe"
148. Zjednoczenie Montażu Elektrowni „Energobudowa"
149. Przedsiębiorstwo Montażu Aparatury Pomocniczej i Automatyki
150. Przedsiębiorstwo Chłodnie Kominowe
151. Przedsiębiorstwo Robót Termoizolacyjnych „Termoizolacja"
152. Zakład Sprzętu i Urządzeń Energetycznych „Energosprzęt"
153. Biuro Projektowania Organizacji i Mechanizacji Robót Elektrown.
154. Warszawskie Zjednoczenie Elektromontażowe
155. Łódzkie Zjednoczenie Elektromontażowe
156. Krakowskie Zjednoczenie Elektromontażowe
157. Katowickie Zjednoczenie Elektromontażowe Nr 1
158. Katowickie Zjednoczenie Elektromontażowe Nr 2
159. Wrocławskie Zjednoczenie Elektromontażowe
160. Gdańskie Zjednoczenie Elektromontażowe
161. Lubelskie Zjednoczenie Elektromontażowe
162. Przedsiębiorstwo Elektromontażowe Budowy Huty im. Lenina
163. Zjednoczenie Urządzeń Dźwigowych
164. Zakłady Wytwórcze Urządzeń Elektrycznych
165. Zjednoczenie „Elektroprojekt"
166. Warszawskie Zjednoczenie Wodno-Inżynieryjne Budownictwa Przemysłowego
167. Krakowskie Zjednoczenie Wodno-Inżynieryjne Budownictwa Przemysłowego
168. Katowickie Zjednoczenie Wodno-Inżynieryjne Budownictwa Przemysłowego
169. Zjednoczenie Budownictwa Inżynieryjno-Morskiego
170. Warszawskie Przedsiębiorstwo Geologiczno-Inżynierskie Budownictwa
171. Łódzkie Przedsiębiorstwo Geologiczno-Inżynierskie Budownictwa
172. Wrocławskie Przedsiębiorstwo Geologiczno-Inżynierskie Budownictwa
173. Krakowskie Przedsiębiorstwo Geologiczno-Inżynierskie Budownictwa
174. Gdańskie Przedsiębiorstwo Geologiczno-Inżynierskie Budownictwa
175. „Metrobudowa" Zjednoczenie Budownictwa Przemysłowego
176. Zjednoczenie Robót Zmechanizowanych
177. Zjednoczenie Nr 1 Robót Inżynieryjnych Budownictwa Miejskiego
178. Zjednoczenie Robót Inżynieryjnych Budownictwa Miejskiego — Poznań
179. Zjednoczenie Robót Inżynieryjnych Budownictwa Miejskiego — Kraków
180. Zjednoczenie Robót Inżynieryjnych Budownictwa Miejskiego — Katowice
181. Zjednoczenie Robót Inżynieryjnych Budownictwa Miejskiego — Gliwice
182. Łódzkie Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjnych
183. Przedsiębiorstwo Robót Zmechanizowanych Budownictwa Miejskiego
184. Zjednoczenie Projektowo - Produkcyjne Konstrukcji Stalowych
185. Warszawskie Zjednoczenie Montażu Konstrukcji i Urządzeń Przemysłowych „Mostostal"
186. Poznańskie Zjednoczenie Montażu Konstrukcji i Urządzeń Przemysłowych „Mostostal"
187. Katowickie Zjednoczenie Montażu Konstrukcji i Urządzeń Przemysłowych „Mostostal"
188. Przedsiębiorstwo Montażu Konstrukcji i Urządzeń Przemysłowych Budowy Huty im. Lenina
189. Przedsiębiorstwo Montażu Urządzeń Chemicznych, Chłodni i Zbiorników „Mostostal"
190. Zakłady Remontu i Produkcji Sprzętu Konstrukcji Stalowych
191. Biuro Studiów i Projektów Konstrukcji Stalowych Budownictwa
192. Nowa Huta — Biuro Eksportu Budownictwa
193. Krakowskie Przedsiębiorstwo Budowy Pieców Przemysłowych
194. Bytomskie Przedsiębiorstwo Budowy Pieców Przemysłowych
195. Wrocławskie Przedsiębiorstwo Budowy Pieców Przemysłowych
196. Warszawskie Przedsiębiorstwo Budowy Pieców Przemysłowych
197. Warszawskie Zjednoczenie Instalacji Przemysłowych
198. Krakowskie Zjednoczenie Instalacji Przemysłowych
199. Katowickie Zjednoczenie Instalacji Przemysłowych
200. Szopienickie Zjednoczenie Instalacji Przemysłowych
201. Łódzkie Zjednoczenie Instalacji Przemysłowych
202. Wrocławskie Zjednoczenie Instalacji Przemysłowych
203. Poznańskie Zjednoczenie Instalacji Przemysłowych
204. Gdańskie Zjednoczenie Instalacji Przemysłowych
205. Lubelskie Zjednoczenie Instalacji Przemysłowych
206. Przedsiębiorstwo Instalacji Przemysłowych Budowy Huty im. Lenina
207. Zjednoczenie Urządzeń Klimatyzacyjnych i Wentylacyjnych
208. Przedsiębiorstwo Produkcji Pomocniczej Instalacji Przemysłowych

209. Wytwórnia Wentylatorów w Chełmie Wielkim
210. Biuro Projektowo-Konstrukcyjne Instalacji Przemysłowych
211. Warszawskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
212. Krzeszowickie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
213. Wrocławskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
214. Strzybnickie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
215. Raciborskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
216. Ostrowskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
217. Dzierżgońskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
218. Kluczborskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
219. Krakowskie Zakłady Betoniarskie i Żelbetowe Budownictwa Przemysłowego
220. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych Nr 1 — Warszawa
221. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych Nr 3 — Warszawa—Jelonki
222. Czechowickie Zakłady Elementów Żużlobetonowych
223. Częstochowskie Zakłady Elementów Żużlobetonowych
224. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych — Reda
225. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych — Łaziska Górne
226. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych — Solec Kujawski
227. Biuro Projektów i Studiów Prefabrykacji
228. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych — Aleksandrów Kujawski
229. Zakład Badań i Dokumentacji — Warszawa—Żerań
230. Zakład Topienia Bazaltu — Starachowice
231. Przedsiębiorstwo Eksportu Wytwórni Betonów „Fabex"
232. Warszawskie Przedsiębiorstwo Eksploatacji Kruszywa i Kamieniołomów Budownictwa Przemysłowego
233. Katowickie Przedsiębiorstwo Eksploatacji Kruszywa i Kamieniołomów Budownictwa Przemysłowego
234. Zakłady Stolarki Budowlanej — Wołomin
235. Zakłady Stolarki Budowlanej — Wrocław
236. Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych — Poznań
237. Przedsiębiorstwo Eksploatacji Żużla Paleniskowego
238. Biuro Techniczno-Usługowe Produkcji Materiałów Budowlanych
239. Warszawskie Zakłady Sprzętu Budowlanego
240. Zakłady Produkcji Części Zamiennych Maszyn Budowlanych nr 1 w Katowicach
241. Zakłady Produkcji Części Zamiennych Maszyn Budowlanych nr 2 w Krakowie
242. Zakłady Produkcji Części Zamiennych Maszyn Budowlanych nr 3 w Poznaniu
243. Zakłady Produkcji Części Zamiennych Maszyn Budowlanych nr 4 w Jeleniej Górze
244. Centralne Warsztaty Sprzętu Budownictwa Miejskiego w Solcu Kujawskim
245. Centralne Warsztaty Sprzętu Budownictwa Miejskiego w Krakowie
246. Zakłady Remontu Maszyn Budowlanych nr 1 w Warszawie
247. Zakłady Remontu Maszyn Budowlanych nr 2 w Warszawie
248. Zakłady Remontu Maszyn Budowlanych nr 4 we Wrocławiu
249. Zakłady Remontu Maszyn Budowlanych nr 5 w Gliwicach
250. Zakłady Remontu Maszyn Budowlanych nr 6 w Krakowie
251. Zakłady Remontu Maszyn Budowlanych nr 8 w Gdańsku
252. Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa — Warszawa
253. Przedsiębiorstwo Części Zamiennych Maszyn Budowlanych — Warszawa
254. Biuro Konstrukcyjno-Technologiczne Remontu Maszyn Budowlanych — Warszawa
255. Biuro Konstrukcyjno-Technologiczne Sprzętu Budownictwa Miejskiego

Przedsiębiorstwo Remontowo-Produkcyjne Przemysłu Kamienia Budowlanego w Krakowie — zostało z dniem 1 lipca 1957 r. włączone wraz z **Biurem Exportu Budownictwa — Nowa Huta (Budex)** — do Przedsiębiorstwa Montażu Konstrukcji i Urządzeń Przemysłowych „Mostostal" — Nowa Huta.

Załącznik nr 2 do zarządzenia
Ministra Budownictwa i Przemysłu
Materiałów Budowlanych nr 106
z dnia 23 lipca 1957 r.

REGULAMIN

przyznawania nagród za postęp techniczny w dziedzinie budownictwa.

Przy przyznawaniu nagród za postęp techniczny w dziedzinie budownictwa obowiązują przepisy uchwały nr 743 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1956 r. w sprawie nagradzania za uruchomienie nowych produkcji, doskonalenie techniki i wprowadzanie do przemysłu osiągnięć nauki i techniki (Mon. Pol. nr 105, poz. 1202), z uwzględnieniem zawartych w regulaminie postanowień, wynikających ze specyfiki budownictwa oraz z warunków wdrażania i umasowiania postępu technicznego w tej dziedzinie.

Rozdział I

Przepisy ogólne

§ 1. 1. Nagrody za postęp techniczny przyznawane są za prace i osiągnięcia związane z opracowaniem, wprowadzaniem do produkcji i umasowieniem nowych, udoskonalonych rozwiązań konstrukcyjnych, metod wykonawczych, procesów technologicznych, materiałów, tworzyw i wyrobów, maszyn i urządzeń; z udoskonaleniem i unowocześnieniem metod prac naukowo-badawczych i badawczo-kontrolnych, usprawnieniem procesów projektowania, prowadzeniem prac doświadczalnych i realizacji pionierskich oraz z tymi przedsięwzięciami organizacyjno-technicznymi, które w bezpośrednim związku z procesem produkcji (miejscem roboczym) stanowią część składową stosowania przedsięwzięć rozwoju techniki.

2. Wykazem ważniejszych zagadnień w dziedzinie nowej techniki w zakresie objętym regulaminem jest coroczny plan rozwoju techniki budownictwa oraz wszelkie rozwiązania, metody i prace zmierzające — przez podniesienie wydajności pracy, ekonomiczniejsze zużycie sił i środ-

ków, unowocześnienie rozwiązań i metod, rozszerzenie bazy materiałowej, podniesienie wartości eksploatacyjnych i przyspieszenie cyklu produkcji — do osiągnięcia efektów techniczno-ekonomicznych, stanowiących założenia docelowe planu rozwoju techniki.

W przypadkach, jeżeli prace kwalifikujące się do nagrody mają inny charakter — o właściwości zakwalifikowania pracy do zakresu przedsięwzięć postępu technicznego, podlegających przepisom niniejszego regulaminu, decyduje Dyrektor Zarządu Techniki.

Jednostka wnioskująca (macierzysta jednostka pracownika lub jej organ zwierzchni) ma prawo odwołania się od orzeczenia Zarządu Techniki do decyzji Ministra.

§ 2. 1. Za osiągnięcia, o których mowa w § 1, nagradzani są:

a) pracownicy przedsiębiorstw budowlano-montażowych, zakładów produkcyjnych i wytwórni, zaplecza techniczno-usługowego, biur projektowych, biur konstrukcyjnych i instytutów oraz inni pracownicy biorący bezpośredni udział w opracowaniu i wprowadzaniu tych osiągnięć,
b) pracownicy techniczno-produkcyjni przedsiębiorstw współdziałający w wykorzystywaniu i umasawianiu tych osiągnięć,
c) pracownicy centralnych zarządów i jednostek równorzędnych, a także pracownicy Zarządu Centralnego Ministerstwa, odpowiedzialni i nadzorujący wykonanie prac w zakresie wprowadzania nowej techniki lub uczestniczący w ich opracowaniu, wprowadzaniu i umasawianiu.

2. Pracownicy instytucji spoza resortu, współdziałający przy wykonywaniu prac przez pracowników resortu, bądź uzyskujący osiągnięcia w dziedzinie budownictwa, nadające się do wykorzystania przez resort i odpowiadające przepisom regulaminu mogą być nagradzani z funduszu nagród za postęp techniczny:

a) w przypadku, gdy wchodzą w skład grupy pracowników jednostek podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — z funduszu przedsiębiorstwa lub zarządu,
b) w innych przypadkach — z funduszu będącego w dyspozycji Dyrektora Zarządu Techniki.

§ 3. 1. Z funduszu przedsiębiorstwa wypłacane są nagrody za opracowanie lub zastosowanie przedsięwzięcia w danym przedsiębiorstwie.

2. Z funduszu zarządu wypłacane są nagrody za opracowanie lub osiągnięcia pracowników nadzorowanych przez centralny zarząd (zarząd) przedsiębiorstw oraz kierownictw tych przedsiębiorstw.

Przyznanie nagrody przez przedsiębiorstwo nie wyklucza w przypadkach uzasadnionych przyznania nagrody za to samo osiągnięcie przez centralny zarząd (zarząd), w szczególności, gdy osiągnięcie ma wartość również dla innych jednostek, nadzorowanych przez centralny zarząd (zarząd).

3. Z funduszu będącego w dyspozycji Dyrektora Zarządu Techniki mogą być nagradzani zarówno pracownicy wymienionych wyżej jednostek jak również:

a) pracownicy jednostek nie posiadających własnego funduszu nagród,
b) dyrektorzy centralnych zarządów (zarządów),
d) pracownicy jednostek spoza resortu.
c) pracownicy zarządu centralnego Ministerstwa,

Wypłacenie nagrody przez przedsiębiorstwo lub centralny zarząd (zarząd) nie wyklucza możliwości uzyskania nagrody za to samo osiągnięcie z funduszu centrali, w szczególności w przypadkach, gdy wartość osiągnięcia przekracza zainteresowanie jednego centralnego zarządu (zarządu). Wypłacanie nagrody pracownikom Zarządu Centralnego Ministerstwa z wyjątkiem przypadków, o których mowa w § 2, ust. 1 pkt a) zarządzenia oraz pracownikom jednostek nie nadzorowanych przez centralny zarząd (zarząd) wymaga zgody Dyrektora Zarządu Techniki.

Rozdział II

Zasady dysponowania funduszem nagród

§ 4. 1. Środkami przekazanymi przedsiębiorstwom (zakładom pracy) dysponuje w porozumieniu z radą robotniczą dyrektor przedsiębiorstwa na podstawie regulaminu, uchwalonego przez radę robotniczą i zatwierdzonego przez jednostkę nadrzędną. Regulamin powinien być opracowany w terminie jednego miesiąca od daty podpisania zarządzenia i przedłożony właściwiemu centralnemu zarządowi (zarządowi).

2. Środkami przekazanymi centralnym zarządom (zarządom) dysponuje właściwy dyrektor centralnego zarządu (zarządu).

Rozdział III

Zasady przyznawania i ustalania wysokości nagród

§ 5. Przy ustalaniu wysokości nagród należy brać pod uwagę:

1) ważność zagadnienia dla gospodarki narodowej,
2) zakres zastosowania osiągnięcia,
3) efekty ekonomiczne uzyskiwane na skutek zastosowania osiągnięcia,
4) rodzaj i wagę innych efektów związanych z zastosowaniem osiągnięcia,
5) stopień nowości technicznej i skalę trudności technicznych oraz wkład inwencji twórczej, związane z opracowaniem i wprowadzeniem przedsięwzięcia,
6) nakład pracy, a w szczególności oparcie opracowania na pracach naukowo-badawczych i doświadczeniach,
7) oryginalność opracowania oraz racjonalność adaptacji i wprowadzenia na podstawie doświadczeń krajowych lub zagranicznych,
8) realność zastosowania opracowania w skali masowej w praktycznych warunkach przy dysponowanych siłach i środkach.

§ 6. 1. Ze względu na wielorakie kryteria, jakie należy stosować przy określaniu wysokości nagród oraz ze względu na wynikające ze specyfiki budownictwa trudności określania zakresu zastosowania oraz obliczenia efektów ekonomicznych danego osiągnięcia, nagrody ustala się w zasadzie szacunkowo.

2. Nagrody mogą być przyznawane oddzielnie:

a) za pomysł i jego opracowanie,
b) za wdrażanie osiągnięcia, prototyp lub realizację pionierską,
c) za zastosowanie i umasowienie przedsięwzięcia.

W przypadku, jeżeli wyżej wymienione tytuły do uzyskania nagrody za dane osiągnięcie dotyczą tych samych osób, z każdego funduszu może być wypłacona tylko jedna nagroda łączna (np. za opracowanie pomysłu i jego wdrożenie, za wdrożenie przedsięwzięcia i jego umasowienie itp.).

§ 7. 1. Z wyjątkiem przypadków, gdy występują szczególne trudności, efekty ekonomiczne, stanowiące jedno z najważniejszych kryteriów przy ustalaniu wysokości nagród, powinny być określone liczbowo na podstawie szczegółowej analizy.

2. Jako efekty ekonomiczne rozumie się oszczędności uzyskane na skutek zastosowania osiągnięcia w ciągu roku, przy czym należy je obliczyć przy pełnym wprowadzeniu wyników do produkcji, jednakże w okresie nie dłuższym niż 3 lata od daty wprowadzenia.

3. Przy przyznawaniu nagród za umasowienie przedsięwzięcia jako kryterium podstawowe należy traktować osiągnięte efekty ekonomiczne. W przypadkach szczególnych, gdy obliczenie efektu ekonomicznego jest skomplikowane lub niemożliwe — mogą być stosowane dla ustalenia nagrody inne kryteria; w tych przypadkach decyzja o przyznaniu nagrody musi być zatwierdzona przez jednostkę nadrzędną.

4. Wysokość nagrody w stosunku do uzyskanych oszczędności rocznych nie może przekraczać łącznie za dane osiągnięcie wskaźników procentowych lub wysokości bezwzględnych zawartych w poniższych tabelach:

Tabela 1

— za osiągnięcia związane z wprowadzeniem nowych rozwiązań konstrukcyjnych, uruchomieniem nowych i udoskonaleniem produkowanych maszyn, urządzeń, tworzyw i wyrobów:

Uzyskana oszczędność roczna w złotych	Nieprzekraczalna wysokość nagrody		
		jednak nie więcej niż:	
do 240.000 zł.	do 30%,		70.000 zł.
od 240.000 do 500.000 zł.	do 25%,	„	100.000 zł.
od 500.000 do 625.000 zł.	do 20%,	„	125.000 zł.
od 625.000 do 1.000.000 zł.	do 15%,	„	150.000 zł.
od 1.000.000 do 1.330.000 zł.	do 15%,	„	200.000 zł.
od 1.330.000 do 5.000.000 zł.	do 10%,	„	400.000 zł.

dla wielkości granicznych można stosować stawki korzystniejsze. Nagrody za osiągnięcia, których efekt ekonomiczny uzyskany w ciągu roku, stanowiący podstawę do ustalenia wysokości nagród, przekracza sumę 1.000.000 zł. mogą byś wypłacane wyłącznie po akceptacji Ministra. Wnioski tego rodzaju należy zgłaszać przez Zarząd Techniki.

Przepis ustępu poprzedniego dotyczy ewentualnego podniesienia wysokości nagrody (o 1/3 w stosunku do wysokości maksymalnych zawartych w tabeli) w przypadku, gdy przedmiotem opracowania jest zagadnienie specjalnie trudne i wymagające specjalnego nakładu pracy, przeprowadzenie badań naukowych i prac doświadczalnych itp.

Tabela 2

— za opracowanie i wprowadzenie nowych metod technologicznych lub procesów produkcyjnych, łączna wysokość nagrody nie może przekraczać bez względu na wysokość uzyskanych oszczędności:

a) w zakładach produkcji masowej i wielkoseryjnej — do 15% uzyskanych efektów ekonomicznych,

b) w zakładach produkcji małoseryjnej i indywidualnej oraz na budowach przy realizacji poszczególnych obiektów do 30% uzyskanych efektów ekonomicznych.

5. W przypadkach, jeżeli opracowanie lub zastosowanie osiągnięcia dotyczy tylko jednorazowej realizacji — efekt ekonomiczny oblicza się w stosunku do danego jednorazowego zastosowania.

§ 8. 1. Podane w § 7 nieprzekraczalne granice wysokości nagród dotyczą nagród za dane osiągnięcie, które mogą być przyznane łącznie z funduszu przedsiębiorstwa, funduszu zarządu i funduszu centrali.

Przy przyznawaniu nagród obowiązują następujące wskaźniki zmniejszające, określające maksymalną wysokość nagrody:

1) w przedsiębiorstwach — do 60% maksymalnej wysokości określonej w § 7,

2) w centralnych zarządach (zarządach) — do 85% wysokości określonej w § 7 — bądź jako uzupełnienie nagrody przyznanej przez przedsiębiorstwo, bądź też jako jedyna nagroda przyznana przez centralny zarząd (zarząd).

2. Przedsiębiorstwa mają prawo przyznawać nagrody wyłącznie za osiągnięcia, które znajdują zastosowanie w danym przedsiębiorstwie i które zostaną wprowadzone w terminie nie późniejszym niż jeden rok od czasu przyjęcia do realizacji samego przedsięwzięcia.

Podstawą do obliczenia wysokości nagrody są efekty ekonomiczne osiągnięte w danym przedsiębiorstwie.

3. Centralne zarządy (zarządy) mają prawo do przyznawania nagród wyłącznie za osiągnięcia, zastosowane w nadzorowanych przez nie przedsiębiorstwach, przy czym podstawą do obliczania wysokości nagrody są efekty ekonomiczne w tych przedsiębiorstwach uzyskane, zaś w stosunku do przedsiębiorstw przejmujących i umasawiających opracowania powstałe w ramach innych przedsiębiorstw — efekty ekonomiczne uzyskane przez wprowadzenie przedsięwzięcia w danym przedsiębiorstwie.

§ 9. Otrzymujący nagrody w trybie określonym regulaminem nie może otrzymać za to samo osiągnięcie innego wynagrodzenia, nagrody lub premii z wyjątkiem nagrody państwowej za osiągnięcia w dziedzinie nauki i postępu technicznego.

W związku z powyższym przedsiębiorstwa są obowiązane do bieżącego prowadzenia szczegółowego rejestru zgłoszonych do nagród osiągnięć oraz przyznanych i wypłaconych nagród. Centralne zarządy (zarządy) są obowiązane do prowadzenia szczegółowego rejestru, zawierającego zestawienie wszystkich nadzorowanych przedsiębiorstw.

Zarząd Techniki prowadzi rejestr najważniejszych przedsięwzięć, nagradzanie których przewidziane jest z sum przyznanych do dyspozycji Dyrektora Zarządu Techniki i dyrektorów centralnych zarządów (zarządów).

Rejestr powinien być sporządzony na formularzach, których wzory stanowią załącznik do regulaminu.

Rozdział IV

Wypłacanie nagród

§ 10. 1. Wypłata nagród następuje w zasadzie po wprowadzeniu do produkcji wyników prac, o których mowa w § 1.

2. Jako wprowadzenie do produkcji należy rozumieć ukończenie określonego zamkniętego etapu prac, stanowiącego podstawę do osiągnięcia efektów techniczno-ekonomicznych, związanych z opracowaniem we właściwej jednostce.

Np. usprawnienie metod obliczeniowych, zastosowanie nowego rozwiązania konstrukcyjnego w projekcie można uznać za wprowadzenie do produkcji osiągnięcia w biurach projektowych, natomiast w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych za wprowadzenie tego samego osiągnięcia w produkcji uznaje się dopiero praktyczną jego realizację.

3. Przed zakończeniem realizacji przedsięwzięcia mogą być wypłacane zaliczki na poczet nagrody w miarę wykonywania i przyjmowania poszczególnych etapów prac, po

stwierdzeniu wykonania takiego etapu pracy, który gwarantuje pomyślny przebieg dalszej realizacji.

Zaliczki te w sumie nie mogą przekraczać:

— w przedsiębiorstwie — 40% wysokości nagrody, wypłacanej w przedsiębiorstwie,

— w centralnym zarządzie (zarządzie) — 60% wysokości nagrody wypłacanej w centralnym zarządzie (zarządzie).

Centralny zarząd (zarząd) jest uprawniony do udzielenia zezwolenia na wypłacenie zaliczki na poczet nagrody w przedsiębiorstwie do wysokości 60%.

Wypłacenie zaliczki w sumie wyższej niż określone wyżej granice, może się odbyć wyłącznie na podstawie akceptacji Ministra, przy czym wnioski w tym zakresie należy zgłaszać przez Zarząd Techniki.

§ 11. 1. Wraz ze zgłoszeniem wniosku o nagrodę jednostka mająca przyznać nagrodę powinna ustalić plan i terminarz wykonania prac, związanych z wprowadzeniem nowej techniki oraz zastosowaniem osiągnięcia.

2. W razie opóźnienia prac, związanych z wprowadzeniem zamierzonych przedsięwzięć technicznych, Minister może na wniosek Zarządu Techniki lub innej jednostki pozbawić winnych opóźnienia całkowicie lub w części nagrody.

To samo dotyczy przypadków, w których na skutek zaniedbań bądź niskiego poziomu organizacyjnego jednostka przyjmująca do realizacji dane przedsięwzięcie zmarnuje całkowicie lub w dużym stopniu możliwości osiągnięcia założonych efektów techniczno-ekonomicznych.

3. Jeżeli efekt ekonomiczny lub inne efekty uzyskane przez gospodarkę narodową będą w sposób zasadniczy przewyższały efekty przewidywane i stanowiące kryteria dla ustalenia wysokości nagrody — Minister może na wniosek zainteresowanej jednostki zgłoszony przez Zarząd Techniki w ciągu 3-ch lat od chwili wprowadzenia do produkcji osiągnięć, o których mowa w § 1, zlecić wypłacenie dodatkowej nagrody w wysokości uwzględniającej faktycznie uzyskane efekty.

4. Nagrody mogą być przyznawane i wypłacane jedynie w ramach kwot przewidzianych w przepisie § 2 zarządzenia, wprowadzającego regulamin.

Rozdział V
Przepisy przejściowe

§ 12. 1. Nagrody pieniężne za prace i osiągnięcia, o których mowa w § 1 ust. 1 uchwały nr 743 Rady Ministrów, nie przysługują w przypadkach, gdy prace te i osiągnięcia są przedmiotem pomysłów racjonalizatorskich.

2. Nie przysługują również nagrody te za prace związane z realizacją i rozpowszechnieniem pomysłów racjonalizatorskich, a w szczególności za:

a) udzielenie pomocy przy opracowywaniu teoretycznym pomysłu racjonalizatorskiego, pomocy przy sporządzaniu rysunków technicznych, przy przeprowadzaniu prób i badań oraz przy produkcji doświadczalnej, w której pomysł racjonalizatorski ma być zastosowany,

b) współudział i pracę przy przyspieszeniu wprowadzenia w życie pomysłów racjonalizatorskich,

c) przyczynienie się do rozpowszechnienia pomysłów racjonalizatorskich w trybie administracyjnym (zabezpieczenie środków organizacyjno-technicznych niezbędnych dla sprawnego rozpowszechnienia) jak również za rozpowszechnienie w drodze informacji technicznej.

3. Za pomysły, o których wyżej mowa, udzielenie pomocy technicznej, przyspieszenie realizacji pomysłów oraz przyczynienie się do rozpowszechnienia pomysłów — przysługuje wynagrodzenie lub premia ustalone odpowiednimi przepisami z zakresu wynalazczości pracowniczej.

§ 13. Przepisy uchwały nr 743 Rady Ministrów nie obejmują również nagród, które mogą być przyznawane:

a) pracownikom zajmującym kierownicze stanowiska i pracownikom koncepcyjnym, którym zgodnie z § 20 ust. 1 uchwały nr 911 Rady Ministrów z dnia 12 listopada 1955 r. w sprawie zasad wynagradzania twórców pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Mon. Pol. nr 122, poz. 1597) nie przysługuje prawo do wynagrodzenia za dokonanie usprawnienia związanego bezpośrednio z zakresu ich pracy; zgodnie z § 20 ust. 3 cytowanej uchwały nr 911, pracownicy ci mogą otrzymać nagrody za ich szczególną inicjatywę i aktywny udział w usprawnieniach dotyczących pracy zakładów, w których są zatrudnieni; nagrody z tego tytułu wypłaca się z funduszu nagród, będącego w dyspozycji dyrektorów centralnych zarządów (zarządów),

b) pracownikom Zarządu Centralnego Ministerstwa i centralnych zarządów (zarządów), którzy wykazali szczególną inicjatywę i aktywny udział w rozpowszechnianiu pomysłów racjonalizatorskich (§ 22 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 8 czerwca 1956 r. w sprawie rozpowszechniania pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Mon. Pol. nr 49, poz. 564).

Nagrody z tego tytułu należy wypłacać pracownikom Ministerstwa z funduszu nagród będącego w dyspozycji Ministra, zaś pracownikom centralnych zarządów (zarządów) z funduszu nagród będącego w dyspozycji dyrektorów centralnych zarządów (zarządów).

Załącznik do regulaminu w sprawie przyznawania nagród za postęp techniczny w dziedzinie budownictwa

REJESTR NAGRÓD ZA POSTĘP TECHNICZNY

Numer kolejny	Data wniosku	Nazwiska zawnioskowanych do nagród	Treść i techniczne uzasadnienie wniosku	Określenie zasług uprawniających do przyznania nagrody	Data i treść decyzji, dotyczącej sposobu załatwienia wniosku na szczeblu a) przedsiębiorstwa b) centr. zarządu c) Zarz. Tech.	Data i kwota wypłaconej zaliczki lub nagrody przez: a) przedsiębiorstwo, b) centralny zarząd c) Zarząd Techniki	Data realizacji osiągnięć za które przyznano nagrodę	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7	8	9

21.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
oraz
MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 26 lipca 1957 r.

w sprawie stosowania rur azbestocementowych do budowy sieci wodociągowych

(Znak TE-7/2-5/57 r.)

Deficyt żeliwny rur wodociągowych powoduje konieczność stosowania do budowy sieci wodociągowych rur azbestocementowych.

W związku z powyższym zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Biura projektów, podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Ministrowi Gospodarki Komunalnej, terenowe biura projektów podległe prezydiom wojewódzkich i miejskich rad narodowych powinny przy projektowaniu sieci wodociągowych przewidywać alternatywnie stosowanie rur azbestowo-cementowych i żeliwnych. Stosowanie rur żeliwnych dopuszczalne jest tylko w drodze wyjątku w przypadkach uzasadnionych. W związku z powyższym należy w kosztorysach podawać pozycje alternatywne dla montażu z rur żeliwnych, t. zn. wszędzie tam gdzie istnieje obawa przesuwania się ziemi, w miejscach skrzyżowania się przewodów wodociągowych z arteriami komunikacyjnymi, nasypami oraz w przypadkach, gdy wymiana lub naprawa przewodu jest wyjątkowo trudna.

2. W dokumentacji projektowo-kosztorysowej, przekazanej do realizacji przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia, biura projektów obowiązane są wprowadzić na wniosek wykonawcy alternatywę wykonania sieci wodociągowych z rur azbestocementowych.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwa w terminie dwóch miesięcy od daty wejścia w życie zarządzenia dokonają przeszkolenia personelu magazynowego i brygad montażowych w zakresie składowania, transportu i montażu rur azbestocementowych.

2. W tym celu Departament Wodociągów i Kanalizacji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej postawi do dyspozycji instruktorów szkoleniowych, a Zarząd Techniki Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych przygotuje szkolenie organizacyjnie.

§ 3. Dyrekcja budowy osiedli robotniczych oraz dyrekcje albo przedsiębiorstwa wodociągów i kanalizacji w miastach powinny przyjmować od wykonawców instalacje rurociągów azbestocementowych zgodnie z warunkami technicznymi wykonania i odbioru dla rurociągów żeliwnych z koniecznymi zmianami i uzupełnieniami, wynikającymi z „Tymczasowej Instrukcji odbioru, transportu, składowania i montażu rur azbestocementowych, importowanych z Bułgarii“, opracowanej i wydanej przez Ministerstwo Gospodarki Komunalnej, zaleconej do stosowania pismem Ministerstwa Budownictwa z dnia 27 września 1956 r. L. dz. TE-7/2.5/8760/56.

§ 4. Biuro Projektów Typowych i Studiów Budownictwa Miejskiego opracuje w uzgodnieniu z Departamentem Techniki i Dokumentacji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej w terminie miesiąca od daty wejścia w życie zarządzenia uzupełniające przepisy montażu i odbioru rurociągów azbestocementowych.

§ 5. Centralny Zarząd Projektowania Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych opracuje w uzgodnieniu z Departamentem Techniki i Dokumentacji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej w terminie miesiąca od daty wejścia w życie zarządzenia wytyczne projektowania rurociągów azbestocementowych, które zostaną rozpowszechnione we wszystkich biurach projektów, mających w swoim zakresie projekty wodociągowe.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1957 r.

MINISTER GOSPODARKI KOMUNALNEJ	MINISTER BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
wz. **J. Sitowski** **Dyrektor Generalny**	**St. Pietrusiewicz**

22.

OKÓLNIK nr 10

MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 12 lipca 1957 r.

w sprawie stosowania normy PN-56/B-03260 „Konstrukcje żelbetowe. Obliczenia statyczne i projektowanie.“

(Znak: TE-4/391/2/57)

W związku z ustanowieniem przez PKN nowej normy PN-56/B-03260 „Konstrukcje żelbetowe. Obliczenia statyczne i projektowanie“ (obwieszczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 20 maja 1957 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych przez PKN norm państwowych — Mon. Pol. nr 45, poz. 280) poleca się, co następuje:

§ 1. Biura projektowe, podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, obowiązane są do stosowania normy PN-56/B-03260 „Konstrukcje żelbetowe. Obliczenia statyczne i projektowanie“, ustanowionej w dniu 26 marca 1957 r. przez Polski Komitet Normalizacyjny jako norma zalecana.

§ 2. Traci moc obowiązującą okólnik nr 46 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 3 sierpnia 1955 r. w sprawie stosowania projektu norm PN-54/B-03260 (Biul. MBPrzem. nr 16, poz. 102).

§ 3. Okólnik wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1957 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

23.

OKÓLNIK nr 11

MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 15 lipca 1957 r.

w sprawie trybu wnoszenia rewizji nadzwyczajnych od orzeczeń arbitrażowych.

(Znak: JM/2/9-12/39/57)

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 29 maja 1957 r. o zmianie dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. nr 31, poz. 135) poleca się, co następuje:

1. Z dniem 11 czerwca 1957 r., tj. z dniem wejścia w życie cytowanej we wstępie ustawy, od orzeczeń Głównej i Resortowej Komisji Arbitrażowych przysługuje rewizja nadzwyczajna, którą wnieść może Generalny Prokurator PRL, Prezes Głównej Komisji Arbitrażowej oraz właściwy dla strony minister. Wybór jednej z tych władz pozostawia się do uznania zainteresowanej jednostki.

2. Kierowane do Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych wnioski o wniesienie rewizji nadzwyczajnej przesyłać należy na ręce Przewodniczącego Resortowej Komisji Arbitrażowej nie później niż na miesiąc przed upływem terminu, przewidzianego na wniesienie rewizji.

3. Do wniosku należy dołączyć:

a) całkowicie opracowaną rewizję nadzwyczajną, przygotowaną do podpisu w odpowiedniej ilości egzemplarzy z uzasadnieniem, w którym należy wskazać te istotne przepisy prawa, na których naruszeniu opiera się żądanie rewizji,

b) oświadczenie, stwierdzające datę otrzymania odpisu orzeczenia, które ma ulec rewizji.

4. Przewodniczący Resortowej Komisji Arbitrażowej konsultuje w miarę potrzeby sprawę wniesienia rewizji nadzwyczajnej z zainteresowanymi komórkami organizacyjnymi Ministerstwa oraz z Wydziałem Prawnym, poczem przedstawia właściwemu Podsekretarzowi Stanu rewizję nadzwyczajną do podpisu lub wniosek o jej odrzucenie.

5. Upoważnia się Przewodniczącego Resortowej Komisji Arbitrażowej do podpisywania rewizji nadzwyczajnych w przypadku jednomyślnego stanowiska konsultowanych komórek organizacyjnych.

6. Przepisy o uchylaniu orzeczeń arbitrażowych w trybie nadzoru utraciły z dniem 11 czerwca 1957 r. moc obowiązującą wobec zmiany brzmienia art. 31 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. nr 46, poz. 340, z późniejszymi zmianami).

MINISTER
St. Pietrusiewicz

24.

OKÓLNIK nr 12

MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 18 lipca 1957 r.

w sprawie bezpieczeństwa pracy w zakładach górniczych.

(Znak: GG-III/7/57)

Powołując się na przepisy art. 100—103 prawa górniczego (dekret z dnia 6 maja 1953 r. — Dz. U. z 1955 r. nr 10, poz. 65) poleca się przeprowadzić jednorazową akcję uporządkowania zatwierdzenia osób dozoru ruchu górniczego, składów materiałów wybuchowych i schronów p-strzałowych.

W tym celu zobowiązuje się centralne zarządy i wojewódzkie zarządy przemysłu terenowego materiałów budowlanych, jako jednostki nadzorujące, do przeprowadzenia tej akcji w podporządkowanych im przedsiębiorstwach.

Centralne zarządy (WZPTMB) dopilnują sporządzenia przez nadzorowane jednostki wykazów według wzorów W-1 i W-2 i złożenia ich w dwóch egzemplarzach w takim terminie, aby 1 egzemplarz wymienionych wykazów potwierdzony przez centralny zarząd (WZPTMB) wg stanu na dzień 1 lipca 1957 r. został złożony w Departamencie Górniczo-Geologicznym w terminie do dnia 30 lipca 1957 r.

Równocześnie postanawia się, że w zakładach, które nie są podporządkowane przepisom prawa górniczego (§ 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 1954 r. w sprawie określenia kopalin, których poszukiwanie i wydobywanie podlega prawu górniczemu — Dz. U. nr 5, poz. 12), a w których przy urabianiu stosuje się materiały wybuchowe — roboty górnicze należy prowadzić wg zasad ustalonych przepisami prawa górniczego i przepisów dotyczących ruchu zakładów górniczych.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

25.

OKÓLNIK nr 13

MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 18 lipca 1957 r.

w sprawie kierowania do pracy absolwentów zasadniczych szkół zawodowych

(Znak: ZP/1/1957)

W związku z postanowieniem zawartym w § 1 ust. 3 zarządzenia nr 142 Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1957 r., zmieniającego zarządzenie nr 50 z dnia 17 lutego 1956 r. w sprawie kierowania do pracy absolwentów zasadniczych szkół zawodowych (Mon. Pol. nr 51, poz. 320), poleca się, co następuje:

1. Jednostki organizacyjne resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych opracują plany zapotrzebowania na absolwentów zasadniczych szkół zawodowych według wzoru, stanowiącego załącznik nr 2 do powołanego zarządzenia i przedstawiają je w terminie do dnia 1 lutego każdego roku właściwym terenowo organom zatrudnienia prezydiów powiatowych (miejskich) rad narodowych, zamiast jak dotychczas właściwym terenowo komisjom planowania gospodarczego.

2. Dyrektorzy centralnych zarządów (zarządów) dopilnują, aby nadzorowane jednostki organizacyjne zgłaszały w terminie plany obejmujące całość zapotrzebowania na absolwentów zasadniczych szkół zawodowych.

3. Okólnik wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1957 r.

4. Traci moc okólnik nr 19 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 29 marca 1956 r. w sprawie zatrudnienia absolwentów zasadniczych szkół zawodowych w r. 1956 w przedsiębiorstwach budownictwa przemysłowego (Biul. MBPrzem. nr 6, poz. 41).

MINISTER
St. Pietrusiewicz

KOMUNIKAT

Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Główny Inspektorat BHP podaje do wiadomości, że ukazały się w sprzedaży tablice oraz instrukcje w sprawie trybu postępowania w przypadku porażenia prądem elektrycznym. Powyższe instrukcje można otrzymać wyłącznie w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich w Warszawie, ul. Czackiego 3/5.

Druk. LSW. W-wa. Zam. 747c z dn. 6.VIII.57 r. Nakł. 6.500 egz. B-27

Cena zł 8,—